

אגרות הרי"ף

הכנה לימי השובבים

"כ אגרות שנכתבו ממיטת חוליו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו זכהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסרים וניצוצי אורים, אור מישרים, ממעין תורה נובעים, ליישר הלכות ולטהר המעשים + שבוע פרשת שמות, טבת תשפ"א

אגרת א'

ערב שבת קודש, פרשת ויחי. שם בימי חייו. וכן גוף האדם, מעפר של כל מדינה ומדינה ששוכן בה או נקבר בה. הגוף שלו בלול, מהעפר של המקום.

וכך בדרך לארץ הקודש "אביר יעקב" הגיע למצרים, בערב פרשת ויחי. וכל הקהילה היהודית התרגשו ושמחו לקבל את הצדיק, ולינוק מתורתו וקדושתו ולהתברך מפה קדוש ולקבל עצה ותושיה מאיש אלוקים.

זמן מיוחד ומרומם, ערב הילולתו של מו"ר זקני הגדול, אביר יעקב אבוחצירא זצוק"ל, שהמעשה אשר נפטר בארץ מצרים, בפרשת "ויחי יעקב בארץ מצרים" מפחיד ביותר.

כידוע, אביר יעקב זצוק"ל היה חי במרוקו ושם השיג והגיע למעלות ודרגות עצומות. מי שמתעמק בתורתו שלו, פחד וחרדה יאחזו בו.

שבת קודש "אביר יעקב" התארה בבית משפחת סרוסי, אשר קיבלו אותו ברוב הדר, כיאה לכבוד התורה, "מן מלכי רבנן". והנה בשעת הקידוש בליל שבת, כנהוג במשפחתנו הקדושה להסתכל בכוס של הברכה, להשתדל לראות את המצח ולכוון כוונה נשגבה ולראות את הנרות של שבת, שהם תיקון לכיבוי אורו של עולם, על ידי אכילת עץ הדעת. והנרות שבעלת הבית מדליקה, הם להאיר את העולם. וכן ליל שבת הוא זמן נשגב, לתיקון חטא עץ הדעת. ולכן גם יין, על הדעה שעץ הדעת - יין היה, גם חיטה שזה לחם, על הדעה שחיטה היה עץ הדעת. וגם מנהג קודש, לאכול תפוח בשבת, חק"ל תפוחין קדישין.

בשעה שהסתכל על מצחו ועל היין, התכבה נר, מאחד מנרות שבת. סיים "אביר יעקב" את הקידוש ואמר לבני הבית, השבוע יהיה עת פקידה ויפטר מן העולם.

וכך באותו שבוע "ויחי יעקב בארץ מצריים" כ' טבת, עלה בסערה השמימה, רבנו הגדול אביר יעקב אבוחצירא זצוק"ל.

אגרת קודש

אגרת שנשלחה במהלך השבוע מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א ובה דרך עבודת ה' וההכנות לקראת שבת קודש בימי השובבים

בע"ה השבת הבאה לקראתנו, הכח והמעלה שלה גדולה ביותר. ויודעים אנו שאפשר לשנות ולהשפיע הרבה לכל חיי העולם בכלליות ובפרטיות.

ומבקשים אנו מכל כלל עם ישראל, להיכנס לשבת הראשונה של השובבים באימה וחרדה, ולקרר מידת הדין, ולשמור כחצי שעה לפני הזמן. וידוע אשר לימדו אותנו חז"ל: "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות". דעל ידי שהאדם מוסיף מחול על הקודש, בזכות מצוה זו לא יצטרך לבריות, ופרנסתו תהיה בנקל.

וכך נחזק השבת ביותר "ספר דברים" ונגיע בתשע מאות וחמישים וחמשה שערים, יד השם. ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות וימלא הקב"ה משאלות כולנו לטובה ולברכה.

וכל אחד מאיתנו ישתדל בשבת הזאת לחדש חידוש אחד בתורה, לטהר ולתקן פגם המחשבה ולהזהר מלשון הרע ומאבק לשון הרע. וכבר מיום רביעי ישתדל כל אדם בצרכי ציבור, לדאוג לפרנסה ולדי מחסורו של כל מי שמצטער בפרנסה.

וביום חמישי נעמול בלילה על תיקון כרת, וכל מי שנותן ידו למצווה זו, אוהלו אוהל ישרים וכל משאלות ליבו יתגשמו לטובה ולברכה.

והמקרים את עדת ישראל באמונה תמימה, יהיו בניזיפה. "כי עת צרה היא ליעקב וממנה יושע"

וכל השומע לנו בדבר זה, שכרו יהיה מושלם.

וכבר מהיום יתחילו לחזק מחזקים, ונגיע ל"אם ישמרו בני ישראל שתי שבתות מיד נגאלים" ושבת אחת שמרנו בצאת ישראל ממצרים, ושבת זאת "שבת שמות" תהיה אבן הראשה לתחילת גאולת נפשינו, ולראות הגאולה בבירור יותר, שכך תתחזק האמונה.

והנה עודם מדברים ואני שומע, ישמע הקב"ה את תחינתנו ושפלות נפשנו. וכל מי שיתן ידו לשבת השובבים, יזכה שירבו זכויותיו וזכות הרבים עומדת למי שמחזק את הרבים.

יתחילו מהיום רשימות רשימות של תמימי דרך, ההולכים בתורת השם בתמימות ובצדקות, ונזכה לגאולה שלמה בזכות השבת הבאה עלינו לטובה.

באמונה שלמה, יאשיהו יוסף.

ראשון, איך ה"פתוחי חותם" פותח כל ענין וחותם כל ענין בצדקות, בגאונות ובחסידות עצומה. וכאשר הבין בנפשו, ש"מהשם מצעדי גבר" וניצוצות הקודש שלו שהיו במרוקו הסתיימו, יצא בדרכו לאדמת הקודש, "ארץ אשר עפרה יחוננ" וכאשר גדולי עם ישראל היו מגיעים לאדמת הקודש, היו מנשקים את עפרה. וכך "אביר יעקב" יצא לדרך במסלול של אסיפת ניצוצות הקודש.

וזהו יסוד בחיי יהודי, שכל מקום שהגיע אליו, הוא מקום שניצוצות הקודש נמצאים בו ועליו לאסוף אותם. ואיך אוספים אותם, על ידי לימוד תורה, על ידי ברכות, על ידי תפילין. וכך יכוון בליבו, בכל מקום שיהודי נקלע לשם, בין ברצון, בין בשוגג, בין באונס, לאסוף את הניצוצות שהתפזרו בכל העולם.

וידע האדם, שלפני שנולד לעולם, הקב"ה לקח את נשמתו והעביר אותה בכל מקום שכף רגלו דורכת

ומבקשים אנו ממור' זקנינו, שיהיה מליץ יושר בעד כל כלל עם ישראל, כי בצרה גדולה אנחנו. וכל השלילי של עם ישראל, הוא משעבוד מלכויות ומאורך הגלות. כי ישראל קדושים הם וכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, וכולנו כתינוקות שנישבו. וכמה יהודים מסרו עצמם על קדושת יחד שמך וכמה חסד יש בעם ישראל, עם מקדשי שביעי.

איזה עם שובת כעם ישראל את השבת ומדקדק בל"ט מלאכות של המשכן. איזה עם שעשרות אלפים לובשים שק, על צער השכינה. איזה עם שמאות אלפים ביום המנוחה שלהם, יום השבת, לומדים ספר דברים ותהילים לכבוד שמך הגדול והנורא. איזה עם שמקפיד בכזית וכביצה. איזה עם לובשים ארבע בגדים לבנים, לכבוד שבת מזומנים לשרת בכסות נקייה, רמז לאורות עליונים, ארבע אותיות הו"ה. אין עם קדוש כעם ישראל.

ועלינו לדעת שבנים אנו להקב"ה ועלינו להתנהג כבנים ולהקפיד לקדש שם שמיים ברבים. כי מי שמקדש שם שמיים, עליו נאמר "ברוך המקדש שמו ברבים".

וכל אחד מאיתנו יש לו כח להגיע לדרגות גבוהות ברוחניות ביותר. וחייב האדם לדרוש

מעצמו, מתי יגיעו מעשי, למעשי רבותי ואבותי. ולא יפול אדם מרגעים של קטנות הדעת.

וידע האדם שישנם בחיים שני סוגי נסיונות. נסיון קיומי, שזה דבר מאברהם אבינו, שהתנסה עשרה נסיונות וכך עלינו לעבור עשרה נסיונות קיומיים, שכל נסיון קיומי באחריתו האדם עולה ומתעלה לדרגה גדולה ולמעלה מעולה ביותר.

וכך כל יהודי, עובר נסיונות יום יומיים בכל צעד ובכל שעל. האדם צריך לגבור על יצרו ולנצח את התאוות והיצרים העוברים על חייו. וידע האדם שהשבת קודש, זה אחד מהדברים הגדולים ביותר, שנותנת כח לאדם לעמוד ולנצח את היצר הרע.

וכבר גדולי עולם נתנו סגולה לנצח את היצר הרע, רק להזכיר את השבת. ובכח שמזכיר את השבת, מנצח את יצרו. וכך צדיקים גדולים כשהיו הולכים לשמח חתן וכלה, היו רוקדים ובשעת הריקוד היו צועקים שבת, כי כח השבת להינצל מיצר הרע ולהציל מעין הרע.

וכך כל ימות השבוע צריך האדם להשקות כמשקה עץ, את השבת. ולכן בית הלל ובית שמאי חולקים, האם כל דבר שראה, יקנה

לכבוד שבת או כל דבר יותר משובח, אותו לכבוד שבת והישן ישתמש בו בימי החול.

ולכן בתפילת שחרית בסיום התפילה, מזכירים המזמור של היום ראשון בשבת וכן שני בשבת. כי כל ימות השבוע, הם ההשקיה לשבת ובשבת קודש קוצרים את הפרות. ומי שטרח בערב שבת, יאכל בשבת קודש.

והתורה של שבת והקדושה של שבת, נותנים כח להתחיל שבוע מבורך ומוצלח. וכך כל השבוע עמלים על שבת ובשבת עולים מדריגה. ושוב עמלים שבוע, לעלות בשבת הבאה עוד מדרגה. וכך כל שבתות השנה הם התחנה, של העליה של השבוע. ומור זקני צוק"ל היה אומר, שהשבת היא התמצית של השבוע ומשבת יודעים ומרגישים איך יהיה השבוע הבא עלינו לטובה ולברכה.

מבקשים אנו מהקב"ה, שישפיע שפע גדול על כלל עם ישראל וביותר על בני קהילתנו הקדושה "שובה ישראל" שלא תצא תקלה תחת ידינו, והדרך והתורות של "שובה ישראל" יהיו מסילה בלבבם של כלל עם ישראל, לעלות בית אל ולהיות מרכבה לשכינה.

שבת היא מלועוק ורפואה וגאולה קרובה לבוא.

באהבה רבה,

יאשיהו יוסף.

אגרת ב'

ישראל.

ובהיותו בדרך או בשאר מקום סכנה, בקל יוכל להינזק, כי הוא כהפקר ממש, כי אין משגיחין עליו מן השמים. ובאם שאשתו היא מתעברת ממנו באותן הימים, אזי יהיה התינוק, אחד מהפושעים והמורדים בדת אלהים. ואם כן מי שהוא חכם ונבון בתכלית החכמה, יתבונן בעצמו, שהכרח גדול הוא למחר ולזרז לתקן דבר זה, בלי איחור ועיכוב. כי מי יודע מה ילד יום, פן ימות פתאום ולא ישוב נשמתו למקום אשר היא נחצבת ממנה, ונשמתו תהיה מסורה למשחיתים ומחבלים אכזרים.

לזה אכתוב תיקון כאן, מה שמצאתי כתוב בכתבי האר"י ז"ל.

והוא שיבחר האדם יום אחד, להיות פנוי מכל עסקיו. וכה יתנהג, יבחר מקום מיוחד בביתו, וישב על הארץ כמנוחה. ויאמר, הריני יושב לקבל עלי נזיפה ונדוי, שהתחייבתי מפי בית דין של מעלה, על החטאים והעונות והפשעים, שחטאתי ושעויותי ושפשעתי.

אני עצב נבזה, הרבתי אשמת בתורתך, בגדתי ביראתך, פגמתי בספירותך ושלחתי פגם בקדושתך. והמים היוצאים מבית ה' הולכתים לבית הכסא, מקום הטינופת, אשת הזימה. הרסתי מזבח שלך, חיללתי בריתך בהכנסת עורלה על ברית הקודש. פגמתי בזך אותיות

אך תיקוני רבנו האר"י זצוק"ל וסיעתו הם אחרים. דהנה כאשר האדם פוגם ומקלקל, גורם נזק בעליונים. ובכדי לתקן את הנזק שגרם צריך כמה דברים. תשובה, חרטה וכן לתקן את מה שפגם למעלה. והפגם שפגם למעלה בזמן בית המקדש, קרבן היה מתקן. ובזמן הזה, ייסורים מכפרים. ולכן הייסורים שעובר על פי רבנו האר"י, הם לא כפרה על ייסורים שצריך לעבור כדברי רבנו הרוקח. אלא תיקון לעולמות העליונים, על חטאיו ופשעיו ומעלליו. ואחרי שעשה תשובה וחרטה ועשה התיקונים הידועים מרבנו האר"י, יקפיד בקריאת שמע על המיטה, שמכלה הבריות הרעות שברא.

והנה חלק מקבלת התשובה, יקפיד האדם לעשות את אשר מובא ב"קב הישר" (פרק לג) שכתב וז"ל: וכמו שמוטל על האדם לקבל עליו מלקות ארבעים בעולם הזה, כדי שלא ילקה מלקות בעולם הבא, כי יש הרבה עבירות שאמרו חז"ל, העושה כן יהיה בנידוי. והפירוש הוא, שראוי הוא לנדונו. וא"כ כשלא נידו אותו בבית דין של מטה, אזי הוא מנודה בבית דין של מעלה. והוא ענין רע להאדם, כשמנדין אותו למעלה, כי כל זמן שהוא בנידוי, תפילתו אינה נשמעת ונשמתו היא נעה מחוץ לפרגודא קדישא, ונסתלקת ממנה שמירתו, ששומר עמו

מוצ"ש יחי

שבוע טוב ובשורות טובות.

אחרי שבת שעברנו קשה בבריאות, מבקשים אנו מכלל בני הקהילה הקדושה להעתיר עלינו ברחמים, שיהיה מיתוק הדינים ומהר נצא מאפילה לאורה ולישועה.

הנה נכנסים לשבוע של תחילת ימי השובב"ם. וידוע שכת של שבת קודש, למחוק את כל החטאים שנכתבו על פני האדם בימות השבוע. ולכן לאחר שבת, קוראים לפנים, פנים חדשות. כי הכח ועבודת השם בשבת קודש, מוחקים את כל הרישומים של העוונות והחטאים שפשע וחטא האדם, ומתחילים שבוע חדש עם כוחות חדשים ותקוה חדשה, לקדש שם שמיים ולהרבות כבוד שמיים, ולתקן כמה שאפשר את מידת היסוד.

וידוע שישנם כמה סוגים של תיקון למידת היסוד. ישנם תיקונים כ"בעל הרוקח" וישנם תיקונים של רבנו האר"י זצוק"ל.

ודרשו רבותינו, שתיקונים של "בעל הרוקח" וסיעתו, הם לתקן מה שצריך האדם להתיישר על עוונותיו ועל פשעיו במידת היסוד. ולכן התיקונים האלו, כפרה על עוונותיו, וקבלה שבהם יתיישר, במקום להתיישר על חטאיו ועל פשעיו.

הקדושים ונתתי גבורה לחיצונים.

והנה אם התחייבתי נידוי מפי ב"ד הצדק או מפי הקב"ה ושכינתה, הרי ישבתי בדד וקיבלתי עלי הדין. ומתחרט ומבכה על עוונותי, חטאתי, העויות, לא אשוב עוד בדרך הזה. התר יוצר בראשית, סלח אביר יעקב כי אל מלך טוב וסלח אתה. וסייעני להיות מהשבים אליך בכל יום, בלב שלם. ולחטאי לא תזכור עוד, אמן סלה.

משמעות גדולה ביותר ומזכך ומנקה את האדם, ומביא את האדם לקרבה, לדבקות בהקב"ה.

נשתדל שקבלה זו תוחק בספר לזכרון עולם, לשמור ולעשות ולקיים בימי השובב"ם ביותר.

ובע"ה ניכנס לשבוע של ברכה, שבוע של הצלחה, שבוע של ישועה גדולה.

בברכת שבוע טוב,

הדורש לשלומכם כל הימים,

יאשיהו יוסף.

והנה דבר זה חשוב ביותר ובעל משמעות גדולה בימי השובב"ם, לעשות לבוש בשק. וכפי שקיבלנו על עצמנו קבלה, שבכל בית ייחד אדם מקום, שזה המקום יהיה בית תפילה ושער השמיים. ובכל זמן שלומד, שמתפלל, שמתייחד או שנותן צדקה, יהיה במקום המיוחד שייחד.

וכן דבר חשוב זה בימי השובב"ם, יקפיד גם לעשות במקום המיועד הזה. וידע שאבותינו ורבותינו הקדושים היו מקפידים, הקפדה גדולה לעשות מעשה זה פעם בכמה זמן. ודבר זה בעל

אגרת ג'

ודוחפות את האדם להתנתק מהרע ולהתחיל לראות את החיים בצורה נקייה.

הדבר הראשון בחיי האדם להקפיד בכל ענין הנטילת ידיים, בין של בוקר, בין של אכילת לחם, בין של בית הכסא ומקומות הראויים נטילה. וכן יקפיד לעשות הנטילה המובאת ברבותינו הקדושים, והרחיב עליה רבנו ה"בן איש חי" זצוק"ל, ששומרת ומצילה ומטהרת את האדם. וכן יקפיד לטבול במקוה, כי הטבילה מביאה את האדם להיות כאדם חדש, כשיורד לתוך הארבעים סאה מים ולא נושם, הרי הוא כמת. וכשיוצא, הרי הוא כבריאה חדשה.

וסודות המקוה עצומים ומחיים את האדם ומביאים את האדם לטהרה אמיתית ולראיה אמיתית של החיים.

וכן ההקפדה להיות מעשרה ראשונים, המגיעים לתפילה. הכח העצום והזכות העצומה, להיות מעשרה ראשונים, אין לנו הבנה עד כמה המעלה והמצוה הזאת משפיעה על נפש האדם ופותחת חריץ בנפש, להתחיל להבדיל בין הטוב לבין הרע.

אלו מצוות שבראיה פשוטה לא מבינים מה הם משפיעים לראות את הגבולות יותר נכון. אך במצות האלו נתנו רבותינו כח עצום, לעשות סדר בראש ובנפש של האדם.

וכן להקפיד להיות סנדק וביותר בימי השובב"ם, האדם אפילו יקנה בכסף להיות סנדק. וידוע שמעלת הסנדק, גדולה ממעלת המוהל. והביאו ראיה לכך מזכות הכבוד לעליה לתורה, מכבדים את הסנדק לפני המוהל.

וידע האדם שסוד הסנדקאות עצומה וכדמובא בתלמידי "רבנו פרץ" שסנדקאות מעשירה. והקשו, הרי הרבה ישבו סנדק ולא התעשרו, אם כן איך הגמרא אומרת סנדקאות מעשירה. ותרצו ואמרו, שהרבה פעמים נכתב על האדם מוות, ובמקום המוות עליו או על בני ביתו, הקב"ה פודה ולוקח את העשירות ונותן חיים.

במלחמה". חייו רודפים, יום רודף יום, שבוע רודף שבוע, שנה רודפת שנה וכך מוצא את עצמו בזקנה בלי הבנה בכלל מה עבר, מה קרה בחייו, מה עשה, מי עזר לו באמת, מי הזיק לו, מה בנה אותו, מה החריב לו.

העולם נמצא בחוסר הבנה וחוסר ידיעה של היסודות העיקריים של החיים, שאיבדנו את ההבנה עליהם. בדורות הקדומים ידעו מה זה כיבוד הורים, מה זה כבוד לתלמידי חכמים, מה זה אהבה אמיתית.

היום אהבה היא לא אהבה, היא כמין הסכם נאמנות משודרג. וכך חיים, מגדלים דור על דור, חסר ידיעה, חסר הבנה. העיקר כולם חיים, יום על עוד יום, שנה על עוד שנה.

וצריך לדעת שאחד מהדברים הבסיסיים שמשנים את הראיה של החיים ואת החזות של ההסתכלות על החיים, זה פגם במידת היסוד. כאשר האדם חי בפגם מידת היסוד, כל חייו נהיים מטושטשים ואינו רואה שום דבר בראיה אמיתית, והכל מעורבב טוב ורע. וגם כאשר עושה מצוה, המצוה מעורבת.

ולכן לפני כל לימוד תורה ולפני כל מצוה, יכוון על מצות התשובה, שלא יתן ח"ו כח לטומאה, והמצוה שעושה לא תלך למזיקים ולמקטרגים.

ועל זה צועק הנביא, "הסירו הבגדים הצואים מעליו". כשם שאי אפשר ללבוש בגדים חדשים על הבגדים הישנים, כך אי אפשר לקיים מצות ומעשים טובים בזמן שהאדם חוטא ועושה רע.

ועל זה מתפללים בסימנים בליל ראש השנה, שנהיה לראש ולא לזנב. וקשה, הרי מי שהוא ראש הוא לא זנב, ומי שהוא זנב הוא לא ראש. אלא אדם יכול להגיע למצב, להיות גם ראש וגם זנב ביחד. וכך מוצאים מעשים בכל יום, אנשים שמקיימים מצות ומצד שני עושים עבירות.

וזו סכנה גדולה שנותנים כח לקליפת נוגה, לערבב הטוב והרע יחד. ולכן ידע האדם שישנם מצות, ששומרות ומגינות על האדם

יום ראשון י"ט טבת

האדם צריך לדעת שהימים של השבוע מכוונים. וכל שעה, כוחה כח אחר ואין דומה שעה לשעה ולא יום ליום אחר.

וכך יום ראשון, הוא יום שקשה בנפש האדם להתחיל התחלה חדשה, אחרי האור שעברנו בשבת קודש. נכנסים למציאות ריקה של ימות השבוע. אך עלינו לא ליפול לייאוש ועצבות. אלא מיד לחשוב מה בונים חדש בעבודת השם, מה מוסיפים, מה מועילים וכך מחיל אל חיל ולא נותנים לשטן ולעצבות ולייאוש להיכנס לחיים, ולא ח"ו למלא את החסר בנפש במחלוקות ובעצבויות. אלא מיד לקבל קבלות חדשות ולחדש חידושים חדשים ולא להשאיר רגע אחד פנוי, כי ברגעים פנויים ובזמנים פתוחים, זה המקום של השטן להיכנס.

חייב לסגור כל פתח ולא לתת לשטן להיכנס בעצבות של החסרון של הנשמה היתרה, של יום ראשון. כי אם יום ראשון חלש ורווי בצער ובעצבות ובייאוש, משפיע על כל השבוע כולו ח"ו.

וצריך לדעת שהחיים הם כהר של אגוזים. כאשר מזיזים אגוז אחד, כל ההר של האגוזים זזים. כך כל דבר לטוב או לרע, כל תזוזה בעלת משמעות גדולה ביותר. וביותר בשבוע שנכנסים לימי השובב"ם, שאחד מהדברים הקשים שגורם ליפול במידת היסוד, זה עצבות.

וכך העצבות נמצאת לפני הנפילה במידת היסוד וכך גם אחרי הנפילה שחוטא האדם, נופל לריקנות ולעצבות. ועל האדם להיזהר זהירות גדולה, מעצבות שבאה לפני או אחרי פגם בחטא הידוע, זוהי עצבות מסוכנת.

לא כל העצבויות דומות, כמו שלא כל מיני הכעסים דומים, ולא כל השמחות דומות. בעוונות הרבים הכל השתבש והכל נהיה בילבול גדול. אנשים לא יודעים להבדיל בין שמחה לעצבות, בין אושר לשמחה, בין כעס לייאוש, בין ייאוש לתקוה.

העולם נהיה בילבול גדול ואדם "כסוס שוטף

ואחת מן המצות שהקב"ה פודה מוות לחיים, על ידי סנדקאות.

וביותר זכות גדולה שהאדם יהיה סנדק בהכניסו את בנו לברית מילה. ואם יוצא בימי השובב"ם, אשריו ומה טוב חלקו. ויזהר לייחד כסא מיוחד לכבוד אליהו הנביא זכור לטוב, ואבי הבן יעמוד ויבקש מאליהו הנביא, להיות מליץ ישר בשמים, שבנו הנולד יהיה גדול בתורה וביראת שמיים.

וכבר לימד אותנו רבנו סעדיה גאון זצוק"ל, שכל מה שזכה להיות רבי סעדיה גאון, הוא בזכות שקודם לברית שלו אביו ישב לבד, ליד הכסא של אליהו הנביא ובכה והתפלל, שבנו המובא לברית יהיה צדיק וחסיד. ואת כל גדולתו של רבי סעדיה גאון, תלה ביום הברית ובתפילת אביו על הכסא של אליהו הנביא.

וכן יקפיד ויזהר זהירות גדולה לקחת את העורלה של בנו בידו, ולא על ידי שליח ולא על ידי המוהל. אלא הוא בעצמו, ויקבור את העורלה בחול, ויחפור יותר משלושה טפחים באדמה, כי סכנה גדולה להמשך חייו הרוחניים של התינוק, אם עושים מעשי כשפים או דברים שאינם ראויים בעורלה.

וכן יזהר כשנולד התינוק, הבגד הראשון שמלבישים לו, שלא יהיה בגד שלבשה אותו בת, אלא רק בן. כי דבר זה משפיע על נפש האדם ח"ו, שיהיה רודף דברים רעים.

וכן יקפיד לאכול ממאכלים של סעודת מצוה, סעודת ברית, סעודת החודש, סעודת סיום מסכת. וכשנתבונן נמצא על בן סורר ומורה, שאינו נעשה בן סורר ומורה, עד שיאכל

של מחשבה אסורה, יש עונש ופגם בעולמות העליונים. כגון, אדם שחשב על חטא מסויים, הפגם הוא פגם מסויים. וכן אדם שחשב על עבירה אחרת, הפגם הוא פגם אחר והעונש הוא אחר והתיקון הוא אחר. ולא כל מחשבה, כל תענית או כל תיקון מועיל. יש סדר על כל מחשבה ועל כל עון, מה הסדר והתיקון שלו.

וישתדל להקפיד בתפילת שחרית ב"ויברך דוד" כשאומר "ואתה מושל בכל ובידך כח וגבורה" יקח בידו שלוש מטבעות. שנים יהיו צמודים ואחד ביד רחוק מהשניים, ויתנם לצדקה. וכן בשבת קודש, יקצה במחשבתו לפני שבת שלוש מטבעות, וכשיגיע ל"ויברך כח וגבורה" יצייר בדעתו שנותן הצדקה. ואחרי שבת, יתן הצדקה הזאת, וידע שיש לצדקה הזאת כח לברר ולזכך את הדעת, שיראה את הדברים בצורה נכונה ואמיתית.

וכן ישתדל בכל כחו לחתן יתום ויתומה, דמצוה גדולה זאת. גם היא משפיעה על האדם להגיע להבנה ולסדר בראש שלו, וכן שיתום ויתומה יהיו מיושבי שולחנו ואוכלים בביתו.

וכן כח תפילת מנחה בדביקות גדולה ויגיע להוריד דמעות בדביקות, בשעת תפילת מנחה. דכה תפילת מנחה עצום ביותר, והסודות הטמונים בזמן המנחה, אי אפשר להגיע לעומק השגתם, מרוב הגדולה והעומק הטמון בהם. ולכן להשתדל לחזק את תפילת מנחה.

בע"ה נעלה ונתעלה כולנו יחד ונתקן עולם במלכות שדי. וישתדלו צדיקים לחיות את התורות ששולחים כמקשה אחת, וזוכה לאורה זו תורה אור המנורה זכה וברה.

באהבה רבה,

יאשיהו יוסף.

תרטומר בשר וישתה חצי לוג יין האיטלקי. ואם אכל בסעודת מצוה, אינו נהיה בן סורר ומורה. ומדוע, כי האכילה הזאת מטהרת את הנפש ומביאה את הנפש למקומות קדושים וטובים.

וכבר שמענו על קדוש וצדיק מבני משפחתנו, שהיה מקפיד שלא לאכול שום אכילה אם היא לא מסעודת מצוה. והיה שומר בביתו מסעודות מצוה, שרק זה יהיה מאכלו.

ויזהר וישמר וישמור כל מחשבותיו שלא יתן דרוור למחשבותיו, כי פגם המחשבה הרבה פעמים יותר קשה מפגם המעשה ממש. וכבר לימד אותנו מורנו המהר"ו זצוק"ל, כמה נזק נגרם במחשבות לא טהורות, כי פוגע בשכינה ופוגע בעליונים. וכל מחשבה, ישמור נפשו שתהיה מחשבה טהורה ושלמה.

ולכן כשמתווכח בדברי תורה ומחזק את ראשו בדברי הלכה, יכוון בדעתו שהויכוח והפלפל הזה יהיה להגיע להלכה פסוקה, יהיה תיקון על מחשבות פגומות שחשב. וידוע מה שכותב רבנו המהר"ו זצוק"ל, שהרבה פעמים היה רואה את מורנו רבנו האר"י הקדוש זצוק"ל, מתווכח בדברי הלכה, עד שכל גופו היה מתמלא בזיעה. והזיעה הזאת והפלפל הזה הוא תיקון של מידת היסוד, על מחשבות לא ראיות.

וכן יקפיד האדם לסדר את לימודו בדברים שלומד ומקדש את עצמו בדיעת התורה ובדבקות בהקב"ה, להיות קשור בתורה דקדושה בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא.

וישמור זמן במשך היום ללמוד המוסר מספר קבוע, וכן ישמור ויבנה זמן ללמוד הלכה ולהתפלל בה, כי התיקון בהתפללות ובלימוד ההלכה מביא את האדם לתקן מחשבות פיגול שחשב ופגם בשורש נשמתו. וידע שעל כל סוג

אגרת ד'

ומסופר שבאחד הימים נכנס רבי יוסף לאביו, רבנו יעקב ואמר לו: הנה הכוונה המסויימת שמכוונים בתפילה אינה נכונה וצריכים לשנותה. רבנו יעקב פינטו ע"ה דן וחקר ובדק את דבריו, והצדק היה עם רבנו יוסף. ואז עמד רבי יעקב פינטו ואמר לו, אפילו שהצדק איתך והכוונה שאתם אומרים נכונה, כך נהגו פה בעיר מראקש מאות שנים, לכוון גדולי המקובלים ואי אפשר לבטל מנהג זה. אבל משום שאתה הגעת לעומק ההבנה ולסוד כוונה אחרת, אסור לך להשאר בעיר הזאת. לך לעיר אחרת ותפתח ישיבה חדשה, שיתפללו ויכוונו את הכוונה שאתה הגעת אליה.

וכן אסף רבי יוסף את תלמידיו ועבר לעיר וורזאזאת. והנה האור והקדושה וההשגות שמשגיגים בקברו, פחד ואימה מי שהולך לציון הקדוש שלו ונהיה כלי קיבול אמיתי, יכול לינוק ולהשיג הישגים עצומים.

ולכן מבקשים אנו מבני עדתינו הקדושה "שובה

ישראל", לדעת ולהודיע בשער בת רבים, שמקום קבורתו הוא אדמת קודש ואפשר להשיג שם השגות עצומות. וידוע שבקבר של אדם הנשמה יורדת בערב ראש חודש ובאמצע החודש. ובקברי צדיקים, נשאר בכל זמן חלק משורש הנשמה של הצדיק. והסודות שזכינו להשיג בקברו הולכים איתנו ועם כל בני הקהילה הקדושה.

והנה יום זה כ' טבת, יום הילולה של מור זקננו רבנו יעקב אבוחצירא זצוק"ל, וכן יומא דהילולא של רבנו הרמב"ם, שבכל זמן שמזכירים את רבנו הרמב"ם חושבים אנו על מעלתו וגדולתו ומחזדים יסוד גדול, איך צריך ללמוד, לכבד ולקבל דעות אחרות בתורה הקדושה.

כשיצאו בני ישראל ממצרים והגיעו לים סוף, הקב"ה קרע את הים לכל שבט לבד. והיה קיר

של מים שקופים, מבדילים בין שבט לשבט. ומדוע, להודיע ולדע שיש כמה דרכים בעבודת השם וכל דרך לא סותרת את הדרך השניה ובסוף כולם מתחברים לאחד.

ולכן יזהר האדם ממחלוקת עם אנשים, שדעתם ועבודת השם שלהם אחרת משלו. וצריך לדעת שעבודת השם היא כמין עץ עם גזע וענפים ושורשים. והרב הוא הגזע והתלמידים הם הענפים והשורשים. הם מייסדי הדרך וכל אדם שורש נשמתו והקשר שלו לעץ אחד ואתה לא יכול לפסול עץ אחר. ולכן אדם שפוגע ברבו, פוגע בשורש ובגזע של העץ ואין רפואה למכתו. וכבר ראינו ושמענו ולמדנו שאנשים שהלכו אחרי יצרים וחשבו שצודקים, אבדו את כל עולמם. וכבר רבי יוחנן לא הסכים למחול לריש לקיש גיסו, עד שמת. משום שפגם בעץ של רבי יוחנן.

ולכן דברים אלו הם דברים שאין להם שיעור. וכמה שאדם יהיה זהיר וחכם, יזדרז יותר להקפיד ולנהוג בחומרה גדולה יותר. ולכן רבנו יעקב פינטו זצוק"ל, ציוה על בנו רבי יוסף לעזוב לעיר אחרת, משום שאתה מבין השגה אחרת, אתה לא יכול לשבת בעיר שההשגה בה והדרך בה, היא דרך שונה משלך.

וכך מצאנו המחלוקת הקשה על רבנו הרמב"ם. ידוע שבזמן הרמב"ם היו כמה זרמים, זרם אחד של הספרדים אשר היו בגירוש ספרד, פורטוגל, וונציה. והם ותורתם הייתה תפיסה אחרת, הם היו יוצאים ובאים בבתי המלכות ובמסדרונות השלטון, ותורתם והשקפתם הייתה איך לשמור על תורת ישראל ועל התפיסה בצורה של תורה ועבודה.

ולכן הרמב"ם כתב את "מורה נבוכים" וכן כל תפיסתו הייתה איך ללמד את הדורות הבאים, להבין ולדעת איך להתנהג בעולם, שמצד אחד שומרים על מסורת ישראל ומצד שני מתמודדים עם העבודה, עם הקדמה, עם הרפואה ועם כל חיי היום יום.

והצד השני היו חכמי אשכנז, שישבו בגרמניה וחלק בצרפת, ששם ישבו רש"י, בעלי התוספות, שעבודת השם שלהם הייתה ישיבה על התורה ועל דקדוקי התורה. וכאשר ספריו של הרמב"ם הגיעו לצרפת, עמדו ונידו והחרימו את הרמב"ם ואת ספריו, ועד שהגיעו למצב שלקחו את ספרי הרמב"ם בצרפת ושרפו אותם.

המחלוקת התפיסתית נגדרה למקום מסוכם, ואחרי ששרפו את ספרי הרמב"ם, לא עבר זמן ונענשו בצרפת ונכנסה גזרה לשרוף את הש"ס ואת כל כתבי הקודש. ורבנו יונה זצוק"ל, שהיה בדעה הראשונה נגד הרמב"ם, הבין את הטעות ועשה תשובה גמורה וכתב את ספר

המוסר הקדוש "שערי תשובה" והקדיש את ימיו מאותו היום להסתובב מעיר לעיר, מכפר לכפר ולחזק את דברי הרמב"ם ולדבר מה המחלוקת יכולה להרוס ולהחריב.

אין דבר יותר קשה מהמחלוקת, מהלשון הרע, מאבק לשון הרע. אדם שנכנס לעולם של המחלוקת ושל הפלגנות והרהורים, על דרך של גדולי ישראל, אין סכנה יותר קשה לו ולמשפחתו ולדורות הבאים אחריו. המחלוקת מכלה את הפרנסה ומחריבה כל חלקה טובה. אל תיכנס לעולם לדברים שאתה לא מבין ולא יודע.

אמת שהיצר הרע מראה לאדם דברים שנוח לו לדבר עליהם, כי זה נותן לו הצדקה בנפש על טעויות שלו, ונותן לו בטחון בדרכו בזה שפוסל ופוגם באחרים. אך החורבן שנשאר לו בידו, לו ולדורות הבאים, אין רפואה למכתו.

ולכן בימי השובב"ם שהם הימים הקשים ביותר, שעליהם נאמר "והצפנתו שלושה ירחים" זה חודש טבת וחצי שבט, תמוז וחצי אב. אלו חודשים של עשו והשטן מרקד בחודשים אלו. ולכן מי שלא שומר נפשו מכל משמר בימים אלו, נותן כח לס"מ.

והנה כשנתבונן בתורת רבנו אביד יעקב אבוחצירא זצוק"ל, וכל הכוונות נמצא, שהרבה כוונות והשגות אשר השיג וכיוון בתפילות, אינם ככוונות המובאות בסדור רבנו הרש"ש זצוק"ל ובסידור רבנו שבתאי מרושקוב זצוק"ל ורבנו יעקב קאפל זצוק"ל וכן רבנו משה זכות זצוק"ל. והרבה אינו דומה לתלמידי הגורי האר"י זצוק"ל. ולכן לעולם האדם לא יכניס את דעתו לדעות של גדולי ישראל, ולסודות הטמונים במעשיהם. כי אדם רואה לעינים ולא יודע מה טמון בכל מנהג ובכל כוונה ובכל סוד, בסודות הטמונים במעשי הצדיקים.

ובכל עת עולה במחשבתנו המעשה, אשר היו נוהגים ביום לג' בעומר להדליק מדורה לכבוד רשב"י, והיו שורפים בגדים. ועמד רב ודרש בשבת נגד ואמר, טוב יותר לחלק הבגדים האלו לעניים. ואותו רב לא סיים את שנתו..

יש דברים ששכל האדם מבין יותר, מבין פחות. הטוב ביותר לא להיכנס לשום ענין של צדיקים, של מנהגים, של הנהגות. כי כל דבר סודות גדולים טמונים בו ו"תמים תהיה עם השם אלוקיך" ודברי התורה הקדושה "ויאמינו בהשם ובמשה עבדו" עד היום שרירה וקיימת, אדם צריך להאמין בהשם ובמשה עבדו.

ובכל דור יש את משה רבנו שלו, ובכל תלמיד

חכם יש חלק ממושה רבנו, "משה שפיר קאמר" וכל דור ודורשיו.

ובכל דור יש את קורח ועדתו וכדברי רבותינו "ובני קורח לא מתו" ופרשו, הבנים של קורח. הדרך לחלוק על משה, לא מתו ועדיין קיימים.

וצריך לדעת שכמה שהקשר של האדם חזק עם צדיקי אמת, כך הקשר שלו חזק עם הקב"ה. ולכן כל אחד בימים האלו, ימי השובב"ם, יתחזק עם רבו בכל הכח. וכדברי רבנו יואל מסטמאר זצוק"ל, שכל אדם צריך שיהיה לו רב בעולם הזה ורב שנפטר בשמיים. וכך האדם חייב לכבד את כל הצדיקים והחסידים, ואנשי תורה ויראי השם ולדבוק ולעשות לו רב בעולם הזה ורב בעולם הבא.

וב"ה עכשיו שנפתח העולם למרוקו, שיודעים אנו ומרגישים שיש הרבה ניצוצות הקודש פה במרוקו, מלכות של חסד, אפשר להשיג פה תורה ב"ה בישיבה הקדושה במרוקו, ועוד יפתחו עוד ישיבות, תלמוד תורה לילדים אשר יהיה ברוח החינוך של "שובה ישראל", הכשרות ב"ה בצידקות ובטהרה לשם שמיים.

וכל קברי הצדיקים אשר אחרי אדמת הקודש, זו הארץ השנייה שטמונים בה קדושי עליון, שקידשו האוויר ומפה יצאו קדושי עליון, שעליהם עומד העולם. וכמה סודות במרכבת השכינה גילו לנו קדושי מרוקו, והשלימו הבנת המרכבה של השכינה.

ונשתדל בימי השובב"ם לדבוק ב"עשה לך רב" בעולם הזה ובעולם הבא. שיהיה מליץ יושר עלינו, בימי חבלי משיח, שהאמת נעדרת. ומבקשים מאבותינו הקדושים בבכי ובאימה, להיות מליצי יושר על הכלל ועל הפרט, על כל בני הקהל הקדוש שהולכים בתמימות ובנאמנות, ושומרים ומקיימים את כל דברי התורה ואת הנהגות והמנהגים.

"ישמחו השמים ותגל הארץ" וזכות רבנו יוסף פינטו ורבנו יעקב אבוחצירא יגן בעד כל העדה הקדושה, ושערי שמיים יפתחו. והקב"ה ינהג בנו במדת הרחמים, כי בצרה גדולה אנחנו, ויצילנו מחרב ומשעות קשות המתרגשות ובאות לעולם. והמלאך שעומד וממתין לעבירה אחת, להכריע את הכף, ולצאת למעשיו, לא יעלה בידו.

"ה' | ה', אל רחום וחנון, ארך אפיים, ורב חסד ואמת".

יאשיהו יוסף.

אגרת ה'

שקשור בחטא הנעורים.

ושורש ותחילת הזמן המיוחד הזה מכל ימים, התחיל בזמן שבני ישראל היו במצרים ושם

יום שני כ' בטבת

ימים אלו ימי השובב"ם, הם זמן של תיקון מידת היסוד והם כעשרת ימי תשובה לכל מה

ושם ראו איך בשלושת ימי האפילה מתו רבים מעם ישראל וחמושים עלו בני ישראל, אחד מחמש עלו והשאר מתו בשלושת ימי האפילה.

ומהימים האלו נחקק התיקון של מידת היסוד, שמורידה את האדם עד מט' שערי טומאה. שכך על ידי קריאת הפרשה והקריאה מעוררת את הזמן, האדם יכול לצאת מכל הטומאה והזוהמה שנמצא בה. כי הקריאה של הגאולה מעוררת את הזמן, שאף אנו בימים האלו יכולים לצאת ממט' שערים של הטומאה.

והנה קשה, כשנתבונן בבני ישראל בארץ מצרים, נמצא דמיון דומה בין הימים ההם, לבין הזמן הזה. ונבאר את הדברים, כשנסתכל בדור הזה נמצא תורה שלא הייתה בשום זמן. כמה בתי מדרש יש, כמה צדקות יש, לא היה דור של תורה וצדקות ומעשים טובים כדור הזה. ומצד שני כמה מחלוקת, כמה לשון הרע, כמה דברים שלקוצרים אמר... ברוך, שלא טוב לעורר קיטרונו על עם ישראל והשתיקה יפה.

וכך כשנסתכל על בני ישראל בארץ מצרים, מצד אחד הגיעו למט' שערי טומאה, המקום הנמוך והקשה ביותר. והתורה מעידה להוציא גוי מקרב גוי, הגענו להיות כגוי מקרב גוי. והמלאך של מצרים עומד וצועק על ים סוף, מה אלו עובדי עבודה זרה, אף אלו עובדי עבודה זרה. אם כן כדור הזה. מצד אחד יש תורה, חסד ומצד שני ירידה עצומה למט' שערי טומאה.

גם להם היו מעלות גדולות, לא שינו שמם, לשונם, מלבושם, למדו תורה בשבתות שהיה להם יום מנוחה, מסרו נפש שנתנו את ילדיהם למיתה "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". אם כן, מוצאים טוב ורע מעורבב בארץ מצרים. ופה עלינו לדעת ולהבחין, שהמט' שערים של הטומאה אינם כמו מה שאנשים חושבים, שאדם במט' שערים הפירוש הוא שהאדם רשע, מנותק מכל זכר יהודי. אלא פה לומדים שאדם במט' שערי טומאה יכול להיות בן תורה שלומד כל היום בשיבה, ועומל כל היום על התורה ועל העבודה, אבל בנפש שלו יש פגם ונגיעות ותענוגות מעוד דברים אסורים, שזה מביא אותו למט' שערי טומאה.

אם כן, יכול להיות אדם שנראה עובד השם והוא בכלל במט' שערי טומאה כפי שהיה בארץ מצרים. ועלינו לדעת שכל מי שמת בארץ מצרים בימי החושך, אלו אנשים מעם ישראל שאיבדו את הדחף הפנימי להשתפר ולהשתנות, והחיים שהתרגלו אליהם היו כל חייהם, ולכן מתו בימי החושך.

וזה הסכנה הגדולה, שאדם מאבד את הנקודה הקטנה המבדילה בין האור לחושך, בין גן עדן לגיהנום, בין החיים למוות, זה הרצון להשתנות. כל אלו שנשארו חיים בארץ מצרים היו במט'

שערי טומאה, אבל היה להם רצון להשתנות וזה מה ששמר אותם חיים. וכל החמושים שמתו בימי החושך, אלו אנשים שאיבדו את הרצון להשתנות.

ולכן גם אם יהודי נמצא בשפל, במט' שערי טומאה, צריך לבכות ולדעת שחיינו טעות ולחדד את הרצון להשתנות. כי הרצון להשתנות, זה הכח שנותן לאדם עוד חיים ועוד זמן להפוך את הכל.

וכך מט' שערי טומאה זה סולם היורד למטה ומט' שערי קדושה זה סולם העולה למעלה, ומיום גאולת בני ישראל מארץ מצרים, נחקק בנפש של כל יהודי חוק לדורי דורות, שבכל מצב שיהודי נמצא גם אם במט' שערי טומאה, יש ליהודי כח לעלות ולצאת ממט' שערי טומאה.

זה חקוק בנפש ובכח של כל יהודי באשר הוא, יכול לצאת מכל מצב רוחני ירוד. גם אם יהודי חטא ופשע והדרדר לשפל שבשפלות, יכול מיציאת בני ישראל ממצרים לצאת משם ולעלות מעלה מעלה, עד שיגיע למתן תורה לראות את הגבורה. וכדברי רבותינו, ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי במראה מרכבה.

וזהו יסוד לכל יהודי, לדעת שלא משנה כמה תורה הוא למד וכמה מצות מקיים. אם הוא שקוע בתענוגות העולם ובהבלי העולם, הוא נמצא במט' שערי טומאה. ועליו לדעת את זה, כי הידיעה היא מעלה גדולה. משום שהרבה אנשים חיים חיים שלמים, חיי שקר. שלא יודעים בכלל את מקומם ואת מעמדם. ועצם הידיעה מה מקומו ומה מעמדו, זה ההתחלה להבין את הכיוון של החיים, ואחרי כן לחזק את הרצון להשתנות. כי מי שלא יודע איפה הוא נמצא, ואין לו רצון לצאת וללכת למקום מבטחים, לעולם לא יצא ולא יתקדם.

וזה מה שקרה לרוב עם ישראל, בשלושת ימי החושך שמתו. כי לא ידעו את מקומם ולא היה להם רצון להשתנות. הם חשבו שהכל מגיע להם והכל בשבילם וכולם אשמים ורק הם צודקים, וזה המתכון לאבד את הכל בחיים.

אדם שחי חיים במלחמה פנימית, אשריו. כי יש לו כח פנימי שיוודע שהוא חי בטעות ועצם הידיעה והרצון, יביאו אותו ליום שיתפוס את עצמו, ויחד עם כל הדרכים והדברים שמחזקים את הנפש ביום אחד הכל יתפרץ. ולכן התורה בקריאת שמע אומרת, "על לבבכם" הפירוש, גם אם זה לא נכנס עדיין, תניח את זה על הלב, יום אחד זה יחדור לתוך הלב. וביום שיחדור לתוך הלב, האדם יתחיל את העליה, דרגה אחרי דרגה ויהיה בעל תשובה אמיתית.

ולכן כל הלימוד והתחזקות ושמיעת התורה וקריאת ספר דברים ולבישת השק, הכל זה דברים שהם או מונחים על הלב וגורמים לתיקון עולם ולטיהור העולם או שכבר עברו את הלב ונכנסים בתוך הלב ומביאים את האדם לתיקון

השלים.

ולכן עלינו להילחם על כל יהודי. יש יהודי שהדרך קצרה אצלו ויש יהודי שהדרך ארוכה. אבל על הכל יביא אלוקים במשפט, ועל כן ישתדלו וכל חיזוק שמשותדלים, יש שכר ויש כוח שמורידים לעולם ומחזקים את מלכות שמיים ועושים נחת רוח ליוצרינו ועושים רצון בוראינו.

ולכן עלינו להיות דבוקים בהקב"ה דבקות חזקה ביותר, ולדעת שאין לנו חיים בלי דבקות בהקב"ה. חיים בלי דבקות הם חיים אחרים, הם חיים כגויי הארצות. ומי שחי חיי תורה ומתרחק מן הכיעור ומן הדומה לו, מגיע להיות מרכבה לשכינה ולהילחם להכניע את כל היצרים שבו.

ו"אם פגע בך מנוול זה, מושכהו לבית המדרש". רק עם תורה ומצוות אפשר לנצח את היצר הרע. היצר הרע הוא ערמומי, גם ואכזרי וצבוע. וכל עבירה היא עבירה וכל תאוה היא תאוה. זוכרים אנו דבר שלא ישכח בחיינו לעולם וכותבים דברים אלו שיהיו חקוקים לדורות.

באחד הימים לפני כשלושים שנה, התפרסם ברבים דיבור על רב שאסף מאות מליוני שקלים ולקח הכסף מאנשים חולים וכו'. אך הדיבור עליו היה שהוא ירא שמיים, שומר קדושת העינים וכו' והדבר כאב לנו מאוד מאוד. היינו בוכים בלילה מצער, כי אנחנו מאמינים שמי שרוצה כסף ילך לעבוד. רב מותר לו לאכול לשתות "מאן מלכי רבנן" אבל לאסוף כסף מצער הרבים, זה קשה לנו ביותר המחשבה הזאת.

ובאותם ימים היינו רואים בכל בוקר בתפילת שחרית, את מו"ר מרן רבי שמואל אוירבך זצוק"ל, שהרבה יסודות בחיים למדנו ממנו. ושאלנו אותו, שהדבר כואב לנו מאוד ואז אמר לנו יסוד עצום, שהולך איתנו כל החיים; תאוה היא תאוה והיא אותה משפחה של תרוץ הממוץ, תרוץ עריות, תאוות אכילה.

התאוה היא שם משפחה, כל פעם היא באה בצורה אחרת. פעם בממוץ, פעם בעריות, כל פעם בצורה אחרת ומי שלא הורג את התאוה שלו, בסוף היא תבוא לו בצורה אחרת, כי הוא שקוע ובתוך התאוה.

דברים אלו הולכים איתנו כל חייו. כאשר רואים תאוה אחת, פוחדים שאם נופלים בה, אתה נהיה חבר במשפחת התאוה ומהר מאוד יבואו הדודים והבני דודים, שהם סוגים אחרים של תאוה.

אדם צריך לבער את הרע מקרבו. להלחם בכל סוגי התאוות, לא להיות בקשר עם שום סוג של תאוה, להיזהר לא להתיר לעצמו שום תאוה כי דבר גורר דבר. אתה יכול להתחיל

עם תאוה לאוכל קטן, ולגמור עם תאוה של עבירה דאורייתא.

לכן גם כשיש לך רצון לדבר מסוים, תקשור את הרצון עם רצון השם. אתה אוכל, שיהיה לך כח לעבוד את השם. אתה קונה בית, שיהיה לך סוכה. אתה קונה אוטו, שיהיה לך איך ללכת לשיעורי תורה. לשבור את התאוה בדברים רוחניים.

כמה אנשים איבדו את עולמם כי הלכו אחרי התאוה. בני ישראל במצרים נעשו עונשים קשים כשביקשו בשר. אם היו מבקשים בשר לסעודת שבת, הקב"ה היה נותן להם בשמחה, בלי חטא המתאוננים. וכך כל צער שיש לאדם בחייו, מיד יקשור את הצער שיהיה כפרת עונות על עוונותיו ושיהיה מיתוק הדינים וזיכוך הגוף הגשמי.

ובימים אלו יותר מכל זמן. אנחנו נמצאים

מילה שאומר, לא יבלע מילה, לא יחסיר מילה, כי כל מילה בונה עולמות שלמים ומי יודע איזה כוחות טמונים באדם ומה השעה שהוא מתפלל, מה יכולה לגרום בעולמות העליונים.

כשאוכל מאכל יזר, שהברכה תהיה בשלמות ולא יחסיר מילה מהברכה. וודאי כח זכות שכל ברכה שמברך, יהיה מישהו ששומע ועונה אמן. כי אז הברכה מושלמת. ומסופר על צדיק מבני משפחתנו, שהקפיד כל חייו שלא לאכול דבר, אם לא בירך ומישהו ענה אמן לידו. עניית אמן משלימה את הברכה ומעלתם רמה ביותר.

וכן כשמברך ברכה, יזר שפיו יהיה ריק ולא יהיה כלום בפיו. כי "ימלא פי תהילתך" בפה שלם וריק בלי מאומה.

ועל ידי דברים אלו אדם מטהר ומקדש את עצמו להגיע למקומות גבוהים וקדושים.

באהבה רבה,

יאשיהו יוסף.

בחבלי משיח, בימים שהאמת נעדרת מתוך השקיעה ששקועים ברצון הטוב לעבוד את הקב"ה. רצוננו לראות את מלכינו ולעבוד את מלכינו, לעשות נחת רוח למלכינו ולתקן באנו ולא לקלקל. כל חטא, אפילו שנראה קטן, יכול לגרום לחורבן הגדול ביותר ולנזק קשה. וכל מצוה, אפילו הנראת קטנה, יכולה להפוך עולמות ולהביא את האדם למקומות הגבוהים ביותר.

נשתדל בימים אלו לשמוע שיעורי תורה בעניני אגדה ומוסר, ובסיום השיעור לעשות קדיש. וה"אמן יהא שמיה רבא" של הקדיש שחכם דורש ועונים אמן, מגיעים למקומות עצומים ולתיקונים עצומים ולקריעת גזר דין בשמיים. וכן "אז ישיר משה ובני ישראל" ישתדל האדם לחיות את "אז ישיר" וידע שבזמן שאומרים "אז ישיר" האדם יכול להשיג השגות של גאולה כללית ופרטית עצומים. וידמיין בנפשו שהוא נמצא עם בני ישראל בשעה ששרו "אז ישיר".

תפילת הקורבנות, הזכות עצומה. ויקפיד בכל

אגרת ר'

דבר אצלו זו מלחמה קשה והיצר הרע וחילותיו מצירים לו ומפריעים לו.

ולכן כאשר האדם מרגיש שזהו שורש נשמתו, יכנס להרגלים נוקשים של הנהגות נוקשות וקבועות ולא ישחק בימים ובזמנים. יום לומד, יום לא לומד. יום נותן צדקה, יום לא נותן. אלא ידע שהמלחמה שלו מתמדת והוא חייב על ידי התמדה יומיומית להכנס לתענוג אמיתי בעבודת השם על ידי התמדה ויצירת טבע חדש בתוך קירבו. ואז ברבות הימים, ההנהגה נהיית טבע ונבנית לתענוג ועונג בעבודת השם וביראת השם.

זו העבודה של ימי השובב"ם, להבין היכן הנשמה שלו נמצאת ועל פי ההבנה, זו הדרך שילך בה וירם וישים על נס את הימים האלו, אשר ברבות הימים אנשים השתבש להם הכח של ימי השובב"ם, משום שההלכות והדיבורים בעניינים אלו השתיקה יפה להם. ובאורך הגלויות איבדו את הפחד והאימה מהימים האלו.

זוכרים אנו נשכחות, הפחד והאימה בימי השובב"ם אצל סבי הקדושים צוק"ל. כמה חרדה ופחד בימים אלו, מור זקני רבנו מאיר אבוחצירא צוק"ל, היה בשיטה שכמה שפחות לנסוע וללכת כולל לקברי צדיקים. וכאשר היו שואלים אותו על נסיעה, היה מייעץ, תשב ותלמד את התורה של הצדיק, זה חשוב משתסע לציון של הצדיק.

אבל בימי השובב"ם, היה נותן עצה ללכת לקברי צדיקים. כשם שמצווה בערב יום כיפור

ללכת לקברי צדיקים.

ולכן ישתדלו צדיקים, לקדש כמה קברים של צדיקים. שיקשור את נפשו עם הצדיקים האלו וילמד מתורתם וידבק במעשיהם, ולא יזוז מדברי אותם קדושים ימין ושמאל. וישתדל להדליק נרות לעילוי נשמתם, וכך אותם צדיקים יהיו מליצי יושר עליו בשמים.

ידוע המעשה על צדיק וקדוש, אשר באחד הלילות חלם חלום כנבואה, את הנשמות של הנפטרים באותה תקופה, שבאו לאותו צדיק בחלום וביקשו ממנו שיפעל בשמים, להוציא מהבית דין של מעלה נשמה של אחד הצדיקים. ומדוע, משום שמקפיד מאוד בדין של הנפטרים, שפגמו במידת היסוד.

ונבאר הדברים, ידוע שבשמים יש בית דין של מעלה, כעין בית דין של מטה. יש דיינים, תובע ונתבע. ובבית דין של מעלה משתף הקב"ה נשמה של צדיק שנפטר והיה בעולם, והרגיש את העולם.

ואותו צדיק ששיתפו אותו בבית דין של מעלה, היה מקפיד מאוד בדין הנפטרים, על החטא הידוע. והנפטרים, לא יכלו לעמוד בדינים שהוא דן ופסק בשמיים, ועד שאותו צדיק השתדל בתפילות ובקשות, ואחרי כמה לילות חלם את הנשמות מהשמים, שמודים לו ששינה את ההרכב של הבית דין בשמים.

והנה כאשר האדם מתדבק בצדיקים וחסידיים, שנשמות ישראל היו כלולות בהם. כאשר בא בדין, לילה לילה או בפטירת האדם, אותם צדיקים שהאדם היה קשור בהם בארץ, הם עומדים בשמים ומליצי יושר עליו. וכמו אדם שמגיע לארץ חדשה, שלא מכיר בה שום

אדם, כאשר האדם דבוק בצדיקים שנפטרו, כך הם עומדים ומקבלים אותו כשנשמתו עולה בלילה בשינה לדין וכן בפטירתו.

וכך ידוע מה שמור זקנו רבנו ישראל אבוחצירא זצוק"ל היה מבטיח, שכל מי שקשור איתו בעולם הזה, הוא ידאג לאסוף אותו בכל מקום שיהיה בשמיים. ודרשו רבותינו על הפסוק "עוברי בעמק הבכא", אלו נשמות הצדיקים שעוברים בעמק הבכא, שזה גיהנום, לאסוף נשמות ישראל.

וכך כשאדם קשור ודבוק בצדיקים ובחסידים וביותר בגשמת משה רבנו ונשמת רבי שמעון בר יוחאי וכל הנשמות שכלל עם ישראל קשורים בהם והיו מליצי יושר בחייהם על כלל עם ישראל, נשארים גם בפטירתם להיות מליצי יושר.

ירחים", שאלו השלוש חודשים שניתנו לס"מ ולעשו, חודש טבת, חצי שבט, חודש תמוז וחצי אב, הזהירות צריכה להיות קשה ביותר, לחיות בהרהורי תשובה כל היום ולא לעצור רגע אחד מדבקות בהקב"ה.

וגם אם יעלו ויבואו לפני האדם מחשבות רעות, ידחה אותם ו"אש תמיד תוקד על המזבח, לא תכבה" האש של התורה והקדושה לא תכבה. וזכות הרבים שכולנו "מקווה ישראל" כולנו כאיש אחד בלב אחד, עומדת ומסייעת, והבא להיטהר מסייעים אותו. והקב"ה ידון אותנו ככלל, וימחל ויסלח. ותעלה לפניו שברון הלב ודכדוך הנפש, כעולה וריח ניחוח.

בהכנעה גדולה,

יאשיהו יוסף.

ובעוונות, בדור שאין דין למטה ומלכות הרשעה עקרה ועוקרת כל חלקה טובה, וקוראים לחושך אור ולאור חושך, ומידת הדין מתוחה על העולם, המחוייבות עצומה להידבק בצדיקים ובחסידים ובידאי השם החיים והנפטרים. כי צדיקים במיתתם הרי הם כחיים ועומדים ומשגיחים על בניהם ועל זרעם. וכאשר האדם עושה חסד עם זרע הצדיקים, עומדים בשמים ומלמדים זכויות על האדם.

וזה מה שעמד לשלמה המלך בשעה שהדלתות של בית המקדש לא נפתחו והזכיר חסדי דוד אביו. ואף שבשמים אין זמן, והשמים מעבר לזמן, ידע האדם שאין שכחה לפני כסא כבודו, ועל הכל יביא אלוקים במשפט. וכל דרך השם שאדם חימם את כלל עם ישראל יקבל שכר, וכל דבר שאדם קירר את כלל עם ישראל העונש הוא מר וקשה.

ולכן בימים האלו שהם בתוך "ותצפנהו שלושה

אגרת ז'

זאת שאין במידה אחרת.

הנה נפש האדם פועלת תמיד ללא הפסקה. היא מתרחבת ומצטמצמת כל הזמן וכתוצאה מכך מתעורר אצל האדם רגשות שונים בכל רגע ורגע. וכאשר נתעמק ונגסה להבין ולהתעמק ברגשות השונים המתחלפים אצל האדם, נמצא על פי דברי רבותינו ואבותינו הקדושים זצוק"ל ששבע מידות הידועות שהם חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות.

וכך האדם צריך לדעת שאין שום רגש שעובר על האדם במשך היום ושום ענין שלא עובר דרך השבע מידות הללו. וצריך האדם לדעת שלכל מידה משבע המידות הללו יש לה תכונה מסוימת שאין לחברתה. אהבה, יראה, התפארות, ניצוח וההכנעה. אולם היסוד אינו מידה פרטית, אלא מידה כללית שכוללת את כולן. ולכן נקראת מידה זו בתורה בשם כל. וכן מידת מלכות היא גם כן מידה כללית ולכן נקראת כלה.

והביאור וההסבר לדבר, הנה כאשר האדם אוהב דבר מסוים, הוא משתמש באותה שעה עם מדת החסד. וכך כאשר האדם מפחד מאיזה דבר מסוים או מתנהג ביראה מדבר מסוים, הרי הוא מתנהג במידת הגבורה. וכמו כן כאשר מתפאר מדבר מסוים או מתנצח או נכנע, משתמש במידת תפארת, נצח הוד. אך מידת היסוד משתמש עם כל הספירות כולם יחד ומקשר אותם אל המלכות.

ומשלו רבותינו זצוק"ל משל לדבר, לאדם שפותח בית מסחר. אז כל מהותו וראשו ורובו ככולו נתונים ומושקעים בעסק שפתח. הוא מרגיש אהבה לעסק ואז באה האהבה ממידת החסד. וכן חושש ודואג שהכל יצליח זו מידת

גבורה. וכן דואג לפאר את העסק זו מידת תפארת. וכן הוא מתנצח ומתמודד עם אנשים שמפריעים לו בעסק בכדי להוציא לפועל את חזונו ומחשבתו זו מידת נצח. ולפעמים כשצריך הוא גם מודה ונכנע אליהם, זו מידת הוד.

מצב כזה, שאדם דבוק לגמרי בדבר אחד עד שכל מידותיו נתונות במקום ההוא, נקרא יסוד שהיא מדת התקשורת. ואילו העסק ההוא שמכניס שם את כל מידותיו, נקרא מלכות.

והנה צריכים אנו לדעת שהקב"ה אינו מדבר עם האדם בצורה ישירה, אלא יש אצל כל אדם את המידות האלו שעלינו לדעת שהם שליחים של הקב"ה. וכל נטיה וכל התעוררות של אחת מן המידות, האדם צריך לחדד את חושי ו להבין מהרצון ומהנטיה של המידה, מה הקב"ה רוצה ממנו ומה טוב ונכון לו לעשות.

ולזה הקב"ה נתן לנו עזר, שאם אתה לא יודע ומסתפק מה הקב"ה רוצה ממך ואתה לא מבין דרך החושים ודרך המידות שהקב"ה נתן לך, מה רצון השם, אז עשה לך רב שיעזור לך, שהוא מבין ויודע את רצון השם והוא מבין את החושים ואת ההרגשות, ועל פי מה שתגיד לו הוא יקרא ויפענח ויגיד לך, מה רצון השם ומה טוב לך לעשות.

וזו היא טעות מהיסוד שאדם עושה לו רב, שהרב עצמו לא יודע את החושים שלו ומה השם רוצה ממנו. צריך לדעת, רב זה לא רק להלכה, אלא רב זה לנבכי הנפש ולהבנה איך ללכת ביער העבות של החיים.

ועלינו לדעת כל אהבה, כל יראה, כל רגש העולה פתאום בחיים, יש בו סימן מהקב"ה ועלינו לדעת לפענח נכון את הרגשות

וההרגשות כי הכל מעשי ידיו והכל שליחיו של הקב"ה לתיקון פרטי ולתיקון עולם במלכות שדי.

וכך כשאדם רואה כלב או דבר שמפחיד אותו ומרגיש פחד, ידע שהפחד הזה הוא רק סימן ויש לו בעיה בשמים, שצריך להכניס פחד בליבו ממעשיו. וכן כשמגיע לאהבה או ליראה צריך לדעת, שצריך לחזק את אהבתו להקב"ה ולתורה.

וכן יראה מדבר מסוים צריך לדעת שעליו לחזק את היראת שמים שלו.

וכך על האדם לקחת את כל חייו ולדעת, שאין אדם נוקף אצבע למטה, אם לא גוזרים עליו מלמעלה. ולכן על האדם לעבוד על עצמו להגיע לישוב הדעת אמיתי ולהפעיל את כל הכוחות ואת כל האותות שבאים אליו בצורה נכונה. ולהגיע להיות עובד השם אמיתי וכך כאשר רותם את הכל להקב"ה, מגיע שמידת היסוד ומידת המלכות ישלטו על כל מהלך חייו, וכך עושה נחת רוח ליוצרו ועושה רצון קונו.

כך אנו מוצאים גם אצל אומות העולם, שפתאום מתבטלים לאדם או נעשים טבעונים ולא אוכלים מאומה. ומדוע, אלו סימנים מהקב"ה שהם לא ידעו לקחת אותם למקום הנכון, ובמקום להתבטל להקב"ה או להיזהר במה שאוכלים, לוקחים את הכח לדברים אחרים.

ולכן כשרואים אדם שנוהר כל כך במאכלו, אנחנו יודעים באופן אישי ומסתכלים עליו בצורה שיש לו סימנים עצומים וחזקים להיזהר במאכלים כשרים, וזה אחד משורשי התיקון שלו בעולם ולכן הרמזים האלו גדולים אצלו, וזה לוקח אותו להיות טבעוני או דבר אחר, כי לא מבין את עומק הדברים, ששליחי השם שנמצאים אצלו בצורת קבע, דוחפים אותו.

וכך עלינו לדעת יסוד עצום, שמידת ההתקשרות שיש לאדם עם הקב"ה, נמדדת בתענוג שיש לאדם בדבר שהוא מקושר אליו. וזה עומק דברי רבנו האלשיך זצוק"ל שהקשה, מדוע הקב"ה ביקש לבנות לו את בית המקדש מזהב ואבנים טובות וכו', ומתריך ומסביר על הפסוק בשרי השירים; "אפריון עשה לו המלך שלמה" אפריון זה בית המקדש. מדוע נבנה מעמודי כסף, רפידות זהב, מרכבו ארגמן.

הרי הקב"ה מלוא כל הארץ כבודו, מה צריך דברים גשמיים. אלא תוכו רצון אהבה, מבנות ירושלים. הקב"ה רצה את הלב, את האהבה של עם ישראל והאהבה הייתה באבנים טובות ובכסף. ומתי שנתנו את הכסף הזה, נתנו את ליבם להקב"ה.

אם כן, עלינו לדעת ולחקור ולדרוש עד שנגיע לעומק ולסוד, כל דחף וכל דבר שקורה בחיינו, שהכל קשור להקב"ה וכל מעשה יש בו סימן, וסוף מעשה במחשבה תחילה.

וכמה שאדם חוקר ודורש ומתעמק ומבין ועושה לשם שמיים, מקלף קליפה של טומאה מהנפש שלו.

ועלינו לדעת שככל שאנו מבינים ויודעים יותר, כך הנפש שלנו עולה במדרגה גבוהה יותר. וההתנהלות וההתנהגות מהשמים עם האדם נהיית אחרת בתכלית. ולכן דורות רבים הם בגדר תינוקות שנישבו, ואורך הגלות שיבשה, ונביאי השקר וחוסר הידיעה גרה עולם שלם לתפוס בדברים ריקים קלים ולהזניח ולהניח את הדברים החשובים והמשמעותיים ביותר.

היצר הרע מעדיף שאדם יקיים מצוה קלה, שאין היא תופח על מנת להתפיה וגורר את האדם שיזנח את המצוות והתורות שהם בעלי קיום והמשכיות בחיי האדם, וגורר את האדם להיות "כסוס שוטף במלחמה" אבל לא להבין סודות נשגבים, שהם יסודות של תורתנו הקדושה. ויסוד זה הוא מאבני היסוד של ההבנה של עבודת השם, שכל פעולה קשורה לאחד מן היסודות וכל מעשה הוא רמז לאורות עליונים, והכל מתכנס למידת היסוד ומידת המלכות.

ולכן קודשא בריך הוא ליבא בעי, ישתדל האדם לעשות כל מעשיו בשלמות, באהבה רבה, בלי שום נגיעה, בלי שום הרהור וקלקול וללכת בתמימות עם הקב"ה וזה מה שמצא הקב"ה אצל אבי האומה אברהם אבינו "ומצאת את לבבו נאמן לפניך" שלמות מוחלטת. וכן רבי עקיבא שזכה למעלות הגדולות שמעטים זכו לה, היה צנוע ומעיל (מעולה), הכל בצניעות והכל בשלמות.

יש הרבה אנשים שנותנים צדקה, לומדים תורה, אך עם לב כבד וזה מקלקל את הטוהר.

אחרי כן צריכים השלמה לצדקה בעוד נסיונות לעמוד בהם, שהצדקה שנתת לפני עשר שנים תהיה שלמה, כי הרהרת אחרי הצדקה.

העבודה של שלמות היא עבודה חזקה, שחייבים לחיות אותה.

והנה כשעברנו שנים מרים וקשים מנשוא, העולם יודע טפה ואנו מכסים טפחיים. ידענו שכל הדברים ריקים מן האמת. תפילין שרב נותן לתלמיד מלב שלם, זה לא שוחד. וכך כל חיינו חילקנו אלפי אלפי תפילין ופתאום תפילין נהיה שוחד. ועמדנו וביקשו תמחוק את ענין התפילין, ועמדו בלב ערל ואמרו לא נמחק.

ואז הבנו שזה נסיון להרהר על כל התפילין שנתנו אלפים ועשרות אלפים וישבנו חודשים חושבים רק על התפילין, והבנו שזה נסיון, שבנפש שלנו נשאל שאלות, איך תפילין שוחד ואיך צדקה שוחד, הרי כבר אמרו רבותינו אין אדם נהיה עני מצדקה והבנו שזה נסיון מגילגול קודם ובתוך הנסיון יש תיקון וירידה למטה להביא משם משהו גבוה וגדול.

וכך ביום שירדנו לשפל הקשה, זה היום הגדול ז' באדר, שמצאנו את ספר דברים. וביום שהבנו שחייב לעבוד ענין בגוף ובזיון בבגדים, וזה או בזיון של בגדים או שק בצנעה, השגנו שק ולבשנו שק יום יום.

ושום יום לא בקשו מאיתנו ללבוש בגדים של אותו מקום, גם ביום שחשבו שזה יום אידם ויהיה להם תמונה למזכרת, לזכרון עולם. השק היה הלבוש הפנימי והעיקרי שלנו שנים רבות.

האדם צריך לדעת שכל דבר שבא לו בחיים, הוא רמז. ואם הוא חכם ולוקח הרמז נכון, מונע מעצמו הרבה כאב. ואם הוא לא לוקח את הרמז נכון, יצטרך לעבור ב"עמק הבכא" ולסבול ייסורים מיותרים.

הקב"ה נתן לנו שליחים נאמנים שצמודים איתנו, ועלינו להבין אותם כמו שמבינים שפות כשהולכים לארץ חדשה, כך האדם צריך ללמוד את השפה הראשונה שלו, עם בורא עולם. ולדעת שהכל עובר דרך המידות, שהם חלק מחייו. וכך בעבודה יומית ובמלחמה בידיעה שהכל רמזים מן השמים, נעבור את הזמן הזה ברוממות הנפש ובדבקות בהקב"ה.

יאשיהו יוסף.

אגרת ח'

עזבתני" היינו בהסתר פנים קשה מאוד. ובאותם ימים הבנו דבר עצום שהוא יסוד בחיינו.

הנה כשנתבונן על שעבוד בני ישראל בארץ מצרים, נמצא שבני ישראל עברו צער קשה מאוד מאוד. קושי מהעבודה הקשה, מהשעבוד,

מ"כל הבן הילוד היאורה תשליכוה" שעבוד מר ממוות, עבדות קשה. לגיבור נתנו עבודה קלה ולחלש עבודה קשה. ומה יצא מכל הצער הזה, מה הקב"ה השיג מכל השיעבוד הנורא הזה.

אלא פה יתבאר יסוד, שעל כל יהודי לחיות אותו ולהודיע אותו לדורות בזמן הנכון.

הנה כששואלים יהודי, מה זה יהודי, מיד היהודי עונה ברית מילה, מקיים תרי"ג מצות, מניח תפילין. אך זו לא התשובה, זו תשובה לשאלה אחרת מה יהודי עושה.

צריך לדעת שסביב יהודי, סביב הנשמה של היהודי, יש קליפה גדולה העוטפת את היהודי. ואיך מגיעים לנקודה האמיתית?

כאשר יהודי סובל ייסורים קשים, לא דווקא בעבודת מצרים, זה יכול להיות בפרנסה, בבריאות, במצב שלא זכה לבנים, שלא זכה לשידוך או כל ייסורים שמגיעים ללב במיוחד, כשעמוק בנפש האדם צועק מעומק נשמתו צעקה בלב, לא צריך בפה, אבל משהו עמוק מהלב, לא משנה מה יהיה אני יהודי אוהב השם! וכל הייסורים וכל הצרות והבעיות בעולם אני עבד השם, גם אם הקב"ה יזרוק אותי מכל ההיכלות, אני עדיין עבד השם ויהודי.

את המצב הזה משיגים רק בשעבוד כעין שעבוד מצרים. ובני ישראל במאתיים ועשר שנים הגיעו לשם. זה לוקח ארבע מאות שנה ואצל אדם רגיל כמה שיותר מהר מגיע לנקודה הזאת של "ויאנחו בני ישראל מן העבודה" ומגיע לאנחה בלב ולשבירת הקליפה העוטפת את האני יהודי, אז מקבל השפעה של יהודי טהור וקרוב לאבינו שבשמים.

וזה היה בעמקות של שעבוד בני ישראל בארץ מצרים. הקב"ה רצה לקחת את עם ישראל לו לעם ולקיים את שבועתו לאברהם, יצחק ויעקב ולתת את התורה הקדושה. אך לפני כן היה צריך להגיע לאני יהודי, לצעקה הגדולה מעומק הלב, ששוברת את הקליפה ומייחדת אותנו מכל העמים. הצעקה שקודשא בריך הוא, ליבא בעיי. וזה אין להשיג רק מתוך ייסורים וקושי קשה, שנשברת הקליפה.

וכך על כל יהודי להיות חכם, יש מצבים קשים ומרים אצל כל יהודי וכל אחד זה בא בזמן אחר בחיים. ובזמן שהאדם מגיע למצבים האלו, יצעק מליבו צעקה חרישית, יהודי אני ואוהב השם אני ואפילו אם יזרקו אותי מבית השם ומהיכלו, אני נאמן לו.

ולכן הימים האלו הם תיקון למידת היסוד, משום שקריאה מעוררת את הזמן, ומי שפגם במידת היסוד, מתרחק מהקב"ה ובונה מחיצות בינו לבין הקב"ה. וכאשר מגיע להבנה, כשם

שבזמן הזה בני ישראל הגיעו להבנה הזאת מתוך היסורים, כך זוכה לשבור את הקליפות ולתקן את מידת היסוד.

וזהו יסוד שכל אחד מאיתנו חייב לחיות אותו וחייב ללמד את כל הקרובים אליו. כשרואה את אחיו במצב קשה בכל ענין בחיים, ידבר אל ליבו ויחזק וישמח אותו, שהגיע לזמן לשבור את הקליפה ולקבל את עול מלכותו באהבה רבה ובדבקות גדולה.

וכך בימים של הסתר יהודי צריך לחיות את היסוד הזה. כי על האדם לדעת שכל בעיה וכל צרה יש לה סוף ואין שום בעיה בחיים שהיא ניצחית. לכל בעיה יש תאריך שמתחילה ותאריך שמסתיימת, אין צרה ובעיה ניצחית. וגם בשעה של "האלוקים" שזה מידת הדין, "ניסה את אברהם" והאדם מרגיש מידת הדין, הסוף של מידת הדין לחלוף.

ולכן תנצל את הזמן של מידת הדין לקבל עליך את עול מלכותו, ולהוציא את הניצוץ של היהודי שנמצא בתוכו.

וכך הקב"ה אוסף בכל יום את כל היהודים שמקבלים עליהם עול מלכות שמים ומעוררים את היהודי שבהם וכך מרדכי היהודי, כשהמן גזר את גזרות מגילת אסתר, ומחזקת את האיש יהודי שם בתוך היסורים, היהודי שבו היה מודגש בצורה חזקה. וכאשר בימים אלו האדם שובר את הקליפה ומחזק את האיש יהודי, זוכה האדם להגיע לאתה יודו לך אחיך, מגיע לתכלית הנרצה.

וכך בימים הקשים והמרים שעברנו, בכל שלב בחיים שהרגשנו "הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך" ממסגר נפשי ידע להודות על יהדותו, וכך מגדל את שמך, את שם השם בעולם ואז הופך בידיעה ל"בנים אתם להשם אלוקיכם". מתחזק אצלו כבן להקב"ה, וכן ההנהגה שלו היא אחרת מאדם אחר.

ולכן רבי מאיר בעל הנס מזכירים אותו בכל צרה, כי דעתו של רבי מאיר שבנים אנחנו להשם, ואם בנים גם ההנהגה איתנו כבנים.

וזה המלחמה של השטן לעבות את הקליפה. וכאשר האדם עובר ייסורים ובעיות, השטן מביא לו שאלות ומקרר אותו באמונה ובדבקות, ואז הקליפה מתחזקת אצלו וזו עצת היצר. ולהיפך, צריך האדם בשעת משבר ובשעה קשה שהכל סגור, לנצל את הזמן ולדעת שהקב"ה הביא אותו למצב הזה, להוציא את היהדות מתוך עומק הלב, ולקבל עליו עול

מלכות שמיים וכמה שיותר מנקה ומזכך את היהודי. וכך הכלי קיבול שלו בזמנים של נחת רוח יותר גדולה, והוא נהיה מרכבה לשכינה הקדושה.

ועלינו בימים אלו של השובבי"ם וימים של הסתר פנים וחוסר ידיעה וחוסר הבנה מה העומק של יהודי בעולם, לצעוק "השם הוא האלוקים" "השם אחד ושמו אחד" לא רק בפה. אלא קראתי בכל לב, מעומק הלב להוציא את "ואתה מחיה את כולם" הנקודה העמוקה של היהודי, שטמונה עמוק בתוך הנשמה של היהודי. ואם זוכה האדם להגיע לדרגה זאת, אשריו. ואם זוכה ללמד אחרים, זוכה למעלה רמה. כי כמה יהודים בעולם חיים חיים, בלי ידיעה והידיעה הזאת אשר השתבשה באורך הגלות, זה הזמן לחדד אותה ולהכניס אותה בחיים של כל יהודי.

לקחת את שעות המשבר והשעות הקשות ולדעת, שהם שעות מיוחדות מהקב"ה כי בהם אפשר וצריך להשיג דברים שאי אפשר להשיג בזמן של השקט ובטחה. וכאשר האדם בשלום והשקט ובטחה, נשען הוא על אהבת קדומים. וזהו היסוד הגדול בחיינו, שבעיות ויסורים לא באים כי הקב"ה נהנה לראות אנשים סובלים, לא. אלא יש דברים שרק בשעות האלו אפשר להשיג אותם, והייסורים והבעיות הם זמן מיוחד למצבים האלו.

ולכן תנאים גדולים כרבי אלעזר בנו של רשב"י שהיה מבקש, ייסורים חביבים בואו אלי. וקשה מדוע היה קורא ליסורים, אלא רצה להגיע לעומק של היהודי שטמון רק בשעת הייסורים, ולכן "את אשר יאהב השם יוכיח" את מי שאוהב הקב"ה, מביא עליו ייסורים, כי הקב"ה שמח בקבלת היהודי בשעת היסורים, כי מחזק כח הקדושה והמיוחדת של עם ישראל.

ולכן האבות הקדושים היו עקרים. כי הקב"ה רצה וציפה שיגיעו לנקודה המיוחדת הזאת, ויסללו את הדרך לבניהם אחריהם.

ובע"ה נזכה לשמוח ולגיל בזאת התורה, בהבנה אמיתית וביזכוי הרבים. וכמה שעוד יהודי ידע ומבין את הסודות הנשגבים האלו, מקרבים את הגאולה. כל ידיעה של יהודי וכל קבלה שמהימים יהודי יתנהג כך בשעת צרה, מקרבת את קץ הימים ובונים ומחזקים את בית המקדש של מעלה.

באהבה רבה,

יאשיהו יוסף.

אגרת ט'

אלא בשעה הקשה, מה אלו עובדי עבודה זרה, אף אלו עובדי עבודה זרה.

ושם בשפל הגדול זכו לזכויות העצומות.

החמורה ביותר, כשהיו במט' שערי טומאה, במצב ש"גוי מקרב גוי" לא הגענו להיות עם הנבחר, בזמן של צדקות וקדושה ורוממות,

כשנתעמק במחשבה ונראה מתי עם ישראל זכה לעלות ולהתעלות ולהגיע להיות לעם הנבחר, בשעה הקשה ביותר, בשעת השפל

ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

העולם נכנס לשלב של התכנסות לפני הגאולה. וכזמן הזה היו כמה תחנות בודדות בעולם, בדרו של רבי עקיבא ועוד פעמים בודדות. ועלינו לשמור ולקיים ולהיזהר, לא לאבד את הזמן. כי אם ח"ו מאבדים את הזמן, העולם מתמלא חימה וחרון אף ואחריתו מי ישרנו.

כל יום שלומדים ומלמדים ומקלפים עוד קליפה ומקרבנים עוד יהודי ועוד משפחה, מצילים את העולם. ו"כל המקיים נפש אחת מעלים עליו כאילו קיים עולם מלא" וכל יהודי שמביאים אותו לדרך האמת, לדרך השם, קנינו עולם שלם.

ולכן נשתדל לחזק הדרך הקדושה של הקהילה ולפתוח עוד בית מדרש ועוד מקום של תורה ולחזור ולשנן את כל היסודות ולהפיץ התורות וההנהגות בכל עיר ועיר ובכל מדינה ומדינה "כי השם דיבר טוב על ישראל". והימים שסוגרים הארץ ובעוונות הרבים אסרו על מנינים, כל אדם יקדש בביתו מקום, ש"זה השער להשם צדיקים יבואו בו". יקדש בביתו מקום ששם לומד, שם מתפלל, שם עושה תיקון חצות, שם נותן צדקה, שם מתבודד עם בוראו.

וישתדל להדליק נר תמיד לעילוי נשמת צדיק שנפשו קשורה בו והוא רבו בשמים ו"אש תוקד על המזבח לא תכבה" ובכל הצער והמצוקה שכל אחד נמצא, כל אחד בשעבוד שלו ובכאב שלו, יצעק להקב"ה ויקבל את מלכותו. ויאנה מליבו, כי אנהה היא תיקון לברית הקודש. ואפילו חרב חדה מונחת על צוארו של האדם, יזכור את יוצרו ויקבל באהבה רבה. וידע "בשמך יקראוך ובמקומך יושיבוך ואת שלך יתנו לך".

ובערב שבת קודש הבאה עלינו לטובה, פרשת שמות, נקבל השבת כחצי שעה לפני הזמן, ונכוון על המדינות "איזו לחרב איזו לרעב איזו לשובע". ונתפלל על כלל ישראל שינצלו מחבלי משיח. "כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד" "והאלילים כרות יכרתו" וכוחי ועוצם ידי. הקדוש ברוך הוא משנה את כל סדרי עולם והשבעים מלכים בשמים, נמצאים בימים של בלבול. כי המלכות לחי עולמים, ויגבר השם במשפט.

וזה הזמן לכל יהודי, לעורר הנקודה היהודית ולשמור אותה מכל משמר. ובא לציון גואל במהרה בימינו, בחן בחסד וברחמים.

יאשיהו יוסף.

מה שהיה במצרים, זה התוכנית באופן פרטי ובאופן כללי גם אנו בדור הזה. מצד אחד שלא שינו שמם, לשונם ומלבושם. יש מצות שעומדים ומתחזקים ולא היה דור של לימוד תורה כדור הזה. אך מצד שני, ירדו למט' שערי טומאה ואף בדור הזה השפל שנמצאים בו הוא כמט' שערי טומאה.

והעשר מכות שהיו במצרים, אנו רואים עשר שנים הקב"ה שינה את כל העולם מקצה לקצה. אדם שישתכל על העולם מלפני עשר שנים וישתכל על העולם היום זה עולם אחר. והשנה האחרונה, שנת הגאולה ביותר הכל השתנה והכל בדרך לשינוי גמור. ומי שהיה לפני אחד עשרה שנים, מספר מה שעבר בעשר שנים, לא היו מקבלים את דבריו והיו חושבים ששוטה הוא. אבל אחרי שעברו העשר שנים הללו והזמן התחיל לרוץ יותר מהר, משום שהגאולה קרובה.

ולכן כל רעיון ומחשבה שהייתה בעולם, צריכה להעשות לכן כל הטכנולוגיות הגדולות מיום ליום, דברים שיוצעים ודברים שעדין לא יודעים, הכל חייב להיגמר ולעשות מיד, כי אין בן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. ופירוש הדברים, המשיח לא יבוא עד שכל הרעיונות, שזה הנשמות, יכלו וכל מחשבה ורעיון הכל יעשה ונעשה. וכל דבר שנעשה מקרב את קץ הימים ומביא אותנו לפתח הגאולה.

וכך נראה מלחמת גוג ומגוג, כולם בכולם ולבני ישראל יהיה אור בכל מושבותיהם.

ועל עם ישראל לא להיות חלק מכלום, זה לא ענין מעשי של עם ישראל ואסור להיגרר לעצת השטן, שרוצה לגרור את עם ישראל לשום ענין. שכבר השביע הקב"ה את עם ישראל שלוש שבועות, ואחת מהן לא להתגרות באומות העולם. ונראה בראיה ברורה, איך "ומלכות הרשעה כעשן תכלה, כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", "ואני בחסדך בטוחתי, יגל ליבי בישועתך".

עלינו להיות רק דבוקים בתורה הקדושה ובחכמים ובחסידים, ולהרבות בתפילה ולהקפיד בספר דברים ושק, עד שתתגלה מלכותו. ולהרבות בצדקה כי "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" ועל ידי האמונה התמימה והדבקות הגדולה והאחיזה ב"עץ חיים היא למחזיקים בה" זה מה שמחויבים אנחנו "אז

ומדוע, כי שמה בשפל הזה, בתוך כל הצער, ידעו לצעוק מעומק ליבם ולקבל עליהם עול מלכות שמיים. אפילו שהיו במצב שאפילו למשה רבנו, שבא לבשר להם על הגאולה, לא שמעו אותו מקוצר רוח ומעבודה קשה, אבל בליבם נאנחו וצעקו אל השם. והצעקה מהלב בשעה הקשה, היא הייתה הבסיס והקרקע שעליו בחר הקב"ה את עם ישראל לעם.

ומצד שני, עוד מיליוני יהודים שהיו במצרים "וחמושים עלו בני ישראל" אחד מחמש יצאו. מיליוני יהודים מתו בשלושת ימי האפילה. ומדוע, כי הם לא צעקו מליבם אל השם, לא היה להם את ההכנעה וההבנה שעם כל הצער והעבודה הקשה, הנקודה של היהודי שמתגלה רק בשעת משברים קשים והאי בתוך הים הסוער, לא היה להם ולכן טבעו ולא היה להם המשך ומתו.

ומי זכה לגאולה ולראות את המראות הגדולות בקריעת ים סוף ובמתן תורה, רק מי שהיה לו בלב את "היהודי". בתוך כל הצער והמצוקה והשיעבוד עלינו לדעת שהזמנים הקשים, הם הזמנים המיוחדים. וכל הקושי שמגיע לאדם הוא להגיע לנקודה המיוחדת הזאת, לשבור את הקליפה ולהגיע לאמונה אמיתית וליהדות האמיתית.

וכך יוסף הצדיק בכל הצרות הקשות שהיו לו, האלוקים היה איתו והיה בפיו, דמות דיוקנו של אביו נראתה לו בכל זמן שהגיע לשיא חדש של צער ושל שפלות.

וצריך לחדד בנפשנו בימי השובב"ם, כאשר האדם שובר את כל הכאב והצער שנמצא בו, ומקבל את מלכותו ברצון ונכנע להקב"ה, מתקן את כל פגם החטא הידוע. כי חטא הנעורים היא הקליפה המרחיקה את האדם ומבדילה את האדם מבוראו וגורמת לאדם דכדון הנפש ושאלות על השמים, למה ועל מה הצער שעובר עליו. ובעון החטא הידוע האדם שוקע בלעזר על מלכותו יתברך.

וכאשר מקבל על עצמו ושומר על הנקודה העמוקה, מכניע את יצרו ואז נכנס לאהבת השם ויראת השם, ומתחיל אצלו כמין ספירת העומר, שכל יום עולה במעלה, עולה בדרגה, עד יום החמישים שזוכה לקבל את התורה ו"כימי צאתך מארץ מצרים הראנו נפלאות".

וכדברי רבותינו הקדושים, שגאולת מצרים היא כמין תכנית. כאשר קבלן בונה בנין, מסתכל בצורה קטנה שציירו לו ובונה בנין גדול, כך כל

אגרת י'

שיזכה לעשירות עצומה וכל הברכות יעמדו איתו. וכשם שהלך והולך בתמימות ובעושר ובנאמנות, ועמד ועומד איתנו בכל ענין, ונותן

לנו יישוב הדעת בעבודת השם. הוא וקבוצת אנשים צדיקים, שהם חלק ושותפים בכל התורות ועבודת השם. יהיה שכרו מושלם

ושכר כל המוסרי נפש על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ולא יחסר כל טוב מבית המלך, והברכה תשרה במעשי ידיו מעתה ועד עולם. ויזכה לראות בשמחת בניו ובנותיו. והיום יום הולדתו הוא יום שמחה לו ולכל אוהבי התורה הקדושה.

והנה מובא בזהר הקדוש דברים מפחידים (פרשת ויחי ר"ט): תנן, אמר רבי יהודה, לית לך חובא בעלמא, דלא אית ליה תשובה, בר מהאי. ולית לך חייבא, דלא חמאין אפי שכינתא, בר מהאי. (רבי יהודה אומר אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה, פרט לזה. ואין לך רשע שלא רואה פני שכינה, פרט לזה.)

והנה דברי הזהר הקדוש מפחידים ומזעזעים. דאדם שפגם וחטא בברית הקדוש, אין לו תשובה ולא זוכה לראות פני השכינה. ודברים אלו שנים רבות חקוקים בנפש שלנו, שזכינו בקטנותינו לשמוע את מור זקני הקדוש זצוק"ל, מדבר ואומר לאנשים שישבו בסוכה הקדושה שלו, כמה חודשים לפני פטירתו בליל הושענא רבה, את דברי הזהר. שמי שפגם בברית קדוש, לא זוכה לראות פני השכינה.

ודברים אלו בקולו הקדוש חקוקים בנפשנו. וצריך להבין, הרי אין דבר שעומד בפני התשובה, וטרם הרים נבראו ולפני בריאת העולם באלפים שנה, ברא הקב"ה את התשובה. ואם כן, איך הזהר הקדוש אומר שאין תשובה ולא זוכה לראות את השכינה.

אלא מובא בספר הקדוש "ראשית חכמה" (שער הקדושה פ"ז) שכוונת הזהר הקדוש, שאין תשובה רגילה אלא תשובה עילאה.

והנה רבותינו הקדושים ביארו, מה זו תשובה רגילה ומה זו תשובה עילאה. ומשלו את הדבר לשני יידיים, שהחליטו לכתוב ביניהם ברית לדורי דורות. וככורתיה הבריתות בימים ההם, היו לוקחים בהמה ושוחטים אותה וחוצים אותה לשני חצאים. ועוברים בין שני החצאים ונודרים, ששום אדם לא יפגע ולא יזיק לשני לעולם. וכך גם כשעוברים הימים והשנים הברית שרירה ונאמנה וקיימת.

והנה אם אחד פגע והזיק לשני, יש שני סוגי בקשת סליחה. יש סליחה אחת רגילה, שהאדם עומד ומתודה לחברו, פגעתי בך כך וכך, תסלח לי, תמחל לי, זה בקשה רגילה של בקשת סליחה על הפרת ברית.

ויש סוג שני של סליחה, שהאדם הולך להתחלה של הברית ומזכיר אהבת קדומים, ובוכה ומתודה ומחזק את הברית שנכתרה בין שני היידיים.

והנה הקב"ה כרת ברית עם עם ישראל והברית הזאת יש לה חזקה, בברית מילה ובברית השבת קודש ובברית התפילין. אלו שלושה דברים החשובים שנקראים ברית. וכאשר האדם עובר על התורה והמצוות ועושה תשובה רגילה, הקב"ה רחום וחנון, אך כאשר האדם פוגם ביסוד של הברית, בברית קודש, בברית השבת ובברית התפילין, תשובה רגילה אינה מועילה לעמוד ולבקש סליחה שם. צריך ללכת ולחדש אהבת הקדמונים ולעורר את הברית בבכי ובתחנונים, ולעשות תשובה עילאה. בדברים אלו לא מספיק תשובה רגילה, שעומד האדם ומבקש מחילה וכפרה כחטא רגיל, אלא חייב ללכת לשורש ולבכות ולכפר ולחזק היסודות של הברית.

ולכן כאשר האדם פוגם, בכל פגם יש דרכי תשובה. וכאשר האדם פוגם בעצם מהות הברית, התשובה היא לא ככל תשובה. ולכן בחיים על הכל אדם יכול לסלות, לכפר. אבל על דברים של היסוד, זה לא דברים של מה בכך ולכן עניני ברית הקודש ועניני שבת ועניני תפילין, יזהר וישמר מכל משמר.

אלו שלוש בריתות שהם מקודשות ומסוכן לגעת בהם. ועל שלושה דברים אלו כמה שיהודי יחזק את הכלל עליהם, כוחו וזכותו עולים למעלה והם נחת רוח לפני הקב"ה.

ובכל עת חייב שיהיו עם יהודי שתי בריתות צמודות. ביום חול, זה ברית הקודש וברית התפילין. שאף הקב"ה מניח תפילין, כדמובא בגמרא (ברכות ו): אמר רבי יצחק, מנין שהקב"ה מניח תפילין, שנאמר נשבע השם בימינו ובזרוע עוזו. והתפילין זה עד אחד והברית עד שני, ועל פי שני עדים יקום דבר. ובשבת שאין לנו תפילין, יש לנו את הברית מילה אחד וברית השבת שני. ואלו היסודות של הברית של עם ישראל.

וכבר רבי שמעון בר יוחאי אומר: וואי לו, למאן דלא מנח קרקפתא דתפילין, מפושעי ישראל הוא. וצדיקים וחסידים היו נוהרים לא להיות ארבע אמות בלי תפילין. אבל הכל במסגרת של גוף נקי ובמחשבה זכה וברה. והכה של התפילין, ארבעה בתים בתפילין של ראש, להכניע את הארבעה חושים שבראש ראייה, שמיעה, ריח ודבור ותפילין של ראש הם עטרת ועליהם נאמר "וראו כל עמי הארץ כי שם השם נקרא עליך ויראו ממך".

וכשמוסיף עליהם תפילין של רבנו תם, שהיה נכד של רש"י וידוע המעשה, שבתו של רש"י הייתה צדקת גדולה, ויודעת את כל התורה. ושום חתן לא יכל לעמוד ליד גדולתה בתורה. וכך עברו הימים והשנים והגיעה לגיל מבוגר ולא נשאה איש, רש"י אמר לבתו, מחר מי שידפוק בדלת ראשון, איתו תחנני.

למחרת גשם קשה ירד, וקבצן המבקש נדבות

דפק בדלת. ורש"י ציוה את בתו להתחתן איתו, ונתן לה הבטחה, שיצא לה נכד שיאיר את עיני ישראל בתורה.

וכשרש"י הרים את נכדו יעקב, שלימים נהיה מבעלי התוספות רבנו תם, הסית הנכד את התפילין מראשו של רש"י. ואז עמד רש"י ואמר, הילד הזה יגדל ויחלוק עלי.

וכך רבנו תם חולק על רש"י בהרבה מקומות בש"ס וגם בסידור הפרשיות של התפילין. והתפילין של יד הם כל הארבע פרשיות בקלף אחד, לתקן את החוש החמישי, שהוא המישוש. וביחד של ראש ושל יד, יחד עם הקשר של התפילין ורצועות האדם, נהיה קנין שלם ומקושר להקב"ה ולתורה הקדושה וזו היא ברית.

וכן שבת קודש ברית היא בינינו לבין הקב"ה "ולא נתתו לגויי הארצות... ולא למשפחות האדמה" וגוי ששבת חייב מיתה. ולכן אברהם אבינו לפני מתן תורה היה אסור לו לשמור שבת והיה מחלל את השבת, על פי דברי תוספות במסכת גיטין "ואת בן הבקר אשר עשה" אברהם שהיה יוצר בקר בשבת, על ידי ספר היצירה וזה מלאכת בונה וכך היה מחלל שבת בקדושה, על מנת לקיים מצות הכנסת אורחים.

השבת היא המתנה הגנוזה בבית גנוז של הקב"ה וגם בזמן שמשנה רבנו שבר את הלוחות הראשונות, האותיות פרחו חוץ משמירת שבת. וזה נשאר מהדיברות הראשונות לשניות וממרה שקיימו את השבת, ומארץ מצרים שפרעה נתן יום שבתון ובני ישראל ישבו עם אגרות קדומות והיו לומדים בהם.

וכך אומרים בתפילה של שבת "וכתוב בהם שמירת שבת" הכתוב בהם שמירת שבת, זה מהכתוב בדברות הראשונות שלא פרח באוויר, שמירת שבת. כי זה אות ברית בנינו לבין הקב"ה.

וכן ברית מילה, שכשם שהלכות תפילין מרובות, מעשיית הקלף לעשיית הבתים וללבישה, וכל ההלכות למשה מסיני על התפילין, כך ההלכות על שבת מרובות.

ל"ט מלאכות דאורייתא וכמה דרבנן וכמה קולמוסים כתבו דקדוקים בעניני שבת קודש, כך הלכות והנהגות הברית מילה מרובות והולכים עם האדם מיום שנולד עד יום שמחזיר את נשמתו, הברית אינה ברית. "ביום השמיני ימול בשר עורלתו" ושם זה נגמר. אלא הברית הולכת עם האדם כל חייו ומי שפוגם בברית קודש, מושך עורלה על בריתו ו"עליך הורגנו כל היום" זה ברית מילה, שנותנים את חיינו כל היום, לשמור ולקיים את דברי הברית.

ומי שפגם בברית, הכל פגום אצלו. וכשם שיש תינוקות שנולדים לעולם מהולים ורק

צריך הטפת דם, כך יש נשמות שיוורדות לעולם במצב גבוה ביותר, נשמות שבאו לתקן והם נשמות של צדיקים וחסידים, אך בכול אופן צריכות הטפת דם.

וכל מה שזכו אבותינו ורבותינו הקדושים היה מכח שמירת החוט המשולש שבת, תפילין ואות ברית קודש. ולכן רבנו האר"י הקדוש זצוק"ל הקפיד לבדוק בשידוך שלוש דורות, ששמרו על "והיה מחניך קדוש" וליד פגם בשלושה יסודות אלו, אין דבר שעומד.

ומי ששומר מכל משמר את הברית, הקדוש ברוך הוא שומר איתו את הברית ואת החסד. ואף על פי שיש מחלוקת מתי הסתיימה זכות אבות, בימי הושע בן בארי או בימי בית ראשון. אך הזכות אבות לעולם עומדת וברית בין הבתרים שרירה וקיימת וכל בוקר שיהודי מניח תפילין וכל יהודי שמזכים אותו להניח

הכח של הדיבור הוא כח עצום, בעל משמעות גדולה ביותר. וכבר מובא בספר היצירה (פא מב), שברית הלשון מכון נגד ברית המעור. וכאשר יהודי מרגיש שאינו יכול לדבר לפני השם, ואין הכוונה על בקשה ותחנונים על צרותיו, על שאינו יכול להוציא את הרגשתו ואת דביקותו להשם על ידי הדיבור, הרי זה סימן שנפשו נמצאת במצרים. שהוא בחינת מיצר העומד אצל העורף, ועורף אותיות פרעה ומעכב את האדם שלא יוכל להוציא דיבורו מן הלב לחוץ דרך הפה.

והנה הכח של הדיבור הוא מהיסודות החשובים ובעלי המשמעות אצל יהודי.

הדיבור הוא הכלי מהחשובים ביותר בחיי האדם. וכבר אמרו רבותינו שגם האמונה שהאדם מאמין, מגיעה מכח הדיבור. "האמנתו כי אדבר" מכח הדיבור האדם מתחזק באמונה בהקב"ה וח"ו בכח הדיבור האדם יכול להשחית ולקלקל עולם שלם.

ולכן היצר הרע נלחם באנשים שיושבים בצמתים בחיים, לשלוט על כח הדיבור ודרכם לחזק את כוחו הרע בעולם. ולכן על האדם לדעת ידיעה ברורה, כי בכח הדיבור שלו יכול לבנות וח"ו יכול להחרב וכך לגבי מה ששומע.

וכשם שיש עוון של פגם הברית לבטלה, כך יש עוון של דיבור לבטלה. כל דיבור יש לו משמעות גדולה וכל דיבור יכול לשנות עולם. וכאשר האדם נוהר ונשמר מכל מוצא פיו, גם בשמים נותנים כח לכל מילה שהאדם הזה מוציא מפיו. וכבר דרשו רבותינו על משה רבנו, כשבקש משה רבנו לזכות להיכנס לארץ

תפילין, וכן כל יהודי ששומר שבת ומתענג בתענוגים רוחניים של שבת ושומר ברית קודש, מחזק הוא את הברית בין הקב"ה לעם ישראל.

הברית הזאת לא נבחנת רק בשעות עושר וכבוד וגדולה, כימי דוד ושלמה. אלא הברית הזאת היא ברית שהלכה עם עם ישראל בכל הזמנים, גם בשפל המדרגה שהיינו. ולכן הקב"ה לקח אותנו לעם בשפל, שכל מה שהיה לנו זה הברית "ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים" בזמנים הקשים שם הקב"ה זכר את הברית.

ומי ששומר את הבריתות האלו רואים על פניו עם ישראל, רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים. ומי שפגום בברית, גם ברוחו, בנפשו ובדיבורו.

ובימים אלו ששוב עומדים בימים שצריך כח של ברית אבות, נחזק שלושת הבריתות ונקפיד ללכת כל צעד ושעל עם שתי בריתות

אגרת יא

ישראל והתפלל "ואתחנן אל השם בעת ההיא", ובקשתו הייתה גם רק לעבור ולראות את ארץ הקודש. הקב"ה סירב ואמר לו, די לך אל תוסף לדבר אלי בדבר הזה.

והנה אחד מטענות משה רבנו להיכנס אפילו לשעה ולצאת הייתה: הקב"ה, שלא יהיה חשש למעלה שאחרי שאני אדרוך על אדמת הקודש, אני אדור לא לצאת וכך לא יוכלו להוציא אותי לעולם. כי כבר נדרתי והפרתי את הנדר, כמו שאמרו רבותינו "ויואל משה את האיש" ודרשו רבותינו, כשמשה רבנו פגש את יתרו כהן מדין וביקש את צפורה בתו לאישה, הסכים יתרו אבל בתנאי אחד, שהבן הראשון של משה רבנו ילך להיות כהן לעבודה זרה. ואין "ויואל" אלא שבועה, ומשה רבנו נשבע ליתרו על דבר זה, ואחרי כן משה רבנו הפר את הנדר.

והנה מי שמפר נדר על ידי התרת נדרים, אפילו שעשה על פי ההלכה והוא לא מחוייב יותר לנדר, אבל נשאר בעולם רושם חזק של נדר שנדרו והפרו אותו. וכך הגמרא מספרת על רבי יהושוע בן לוי, שהיה רגיל עם מלאך המוות. וכשהגיע זמן פטירתו הודיע לו מלאך המוות שהגיע עת פקידה. ואז ביקש רבי יהושוע בן לוי שיראה לו את מקומו בגן עדן. הלכו יחד, אך בדרך אמר רבי יהושוע למלאך המוות, אני פוחד מהחרב שלך, תיתן לי אותה ביד. נתן לו מלאך המוות.

כשהגיעו לגן עדן, קפץ רבי יהושוע לתוך גן עדן ונדר שלא יצא משם. בא הדבר לפני הקב"ה ואז הקב"ה אמר, אם פעם רבי יהושוע בן לוי נדר ועשה התרה, גם פה לעשות לו התרת נדרים. אבל אם מעולם לא התיר נדר, אי אפשר לעשות לו בכח כלום.

כי "לולי בריתי יומם ולילה חוקות שמיים וארץ לא שמתו" כי אז מעמיד הקב"ה מלך, שגזרותיו קשות מהמן ואחשוורוש, ונכנעים ושבים אל השם.

ולכן העת הזאת ימי השובב"ם, בימי שבוע שבן דוד בא, הם בעלי משמעות גדולה. "והחי יתן אל ליבר" לשומר ולקיים את כל דברי התורה הזאת. ו"ממעמקים קראתיך השם, השם שמע בקולי, תהינה אוזנך קשובות לקול תחנוני. אם עוונות תשמור יי, השם מי יעמוד"

נדע איך לבוא אל התיבה. בימי נח היתה תיבה, בימים האלו התיבה זו תיבת האותיות של התורה והאור של הקהילה הקדושה "שובה ישראל" שדרך זאת ונשמות הקשורים בקהילה, אלו נשמות ששורש נשמתם מגן עדן מקדם. ומאוחדים היינו ומאוחדים נהיה, "כאיש אחד בלב אחד" נקבל פני משיח צדקינו, בימינו תגאל ותושוע ירושלים.

יאשיהו יוסף.

וזו היתה טענת משה רבנו, תתנו לי להיכנס לארץ ישראל ואם הפחד שאני אכנס ואדור נדר לא לצאת, אני עשיתי התרת נדרים בענין הבן הראשון עם יתרו, "ויואל משה את האיש" ולכן אין לכם לחשוש, גם אם אדור נדר תחייבו אותי להתיר.

כמה האדם צריך להיזהר בדיבור, כמה חורבן ונזק הדיבור גורם. החיים והמוות ביד הלשון ועל האדם לדעת שכל מילה שאומר, עושה רושם בעולם, גם אם היא נאמרה בינך ובין עצמך, הרושם של הדיבור נשאר בעולם.

ועל האדם לדעת שעל הכל יביא אלוקים במשפט, כל מילה שיוצאת האדם יתן עליה את הדין, וודאי מילים ודיבורים של לשון הרע ואבק לשון הרע, כמה דמעות צריך האדם לתקן את הדיבור.

והנה ימים אלו ימי השובב"ם, הם זמן של תיקון על חטא הנעורים שהלשון היא חלק ממכלול גדול ומשפחה שלמה של חטאים, שאחד קשור ושזור בתוך השני. וידועים דברי רבנו הגאון מוילנא זצוק"ל שכאשר אדם יושב ומספר לחבריו לשון הרע ודברים רעים על אדם אחר והדברים אינם נכונים, וגורם מחלוקת ושנאה בין שני האנשים, נוצר ונברא בעולם שהמדבר יכול להשלים באחד הימים עם האדם שדבר עליו רע, אך מי ששמע, נבנית אצלו שנאה בלב שקשה ביותר שהוא יסתדר עם האדם ששמע עליו רע.

כי אלו דברי שקר ואין ממש בדברים ולכן נכנס לשנאת חנם, ואין דבר שיסתדר והשנאה והמחשבה הרעה תעבור, אלא זה נהיה חלק

מתפיסת עולמו. ולכן האנשים שיושבים וחייהם הם חיי רכיל ומדברים דברים בטלים. בין שהם נכונים, בין שלא, הם מביאים רעה וחורבן לעולם.

וכך דרך הרכלנים להתחיל במילה אחת אמת, ובכדי שיהיו מעניינים הולכים ומטפסים, ובכדי להיות מעניינים הולכים ועולים מעלה מעלה בדברים בטלים ובהרס העולם.

וכבר מצאנו על קמצא ובר קמצא חרבה ירושלים. מדיבור שדיברו, הגיע עד חורבן בית המקדש. וכאשר האדם מגיע לזמן של הבנה ויושב ועושה חשבון נפש אמיתי, "פלגי מים ירדו עיני" על דברים בטלים שדיבר בחייו ושמע אחרים מדברים.

והיום בעונות הרבים שנוסף לדיבור כתיבה וכל אחד כותב לחבריו או כותב לאחרים דברי שקר ובלע ידע, שגם הכתיבה היא חלק מהדיבור שגורם חורבן לעולם ופוגם במידת היסוד, ומסמן על האדם שפגום המדבר, הכותב, השומע וקורא.

ולכן שום חלק ונחלה לא יהיה לאדם במושב לצים ובהתאספות של רשעים. ו"על הכל יביא אלוקים במשפט" וכאשר האדם פוגע ונוגע בדברים עדינים לעם ישראל, נכנס הוא לגדר של נזוף מהשמים, שמי שנזוף אין תפילתו מתקבלת. וכך ימים רבים הוא כאוניה שאיבדה את הקשר שלה עם העולם ונוסעת ומשוטטת בלי כיוון ובלי מטרה. והאוכל והמים הולכים ונגמרים, וסכנת הסערה בים קיימת רגע רגע.

לכן ישמר ויזהר על כל מה שיוצא מפיו ויתרחק ממי שיודע שכל קשר איתו זה מחלוקת ודברים ריקים. ולא יכניס בראשו דברי שקרים ודברים שאין בהם שורש ואמת, כי דברים כאלו מבלבלים את הדעת הישרה והמחשבה האמיתית של האדם. וכמה אנשים מאבדים את עולמם מחברים, שרק מספרים להם או שהם רק קוראים וחושבים שלהם אין חלק בקריאה הזאת. אבל כח הפועל בנפעל, וכל קריאה וכל שמיעה פועלת חורבן אצל האדם.

כל חיינו הולך איתנו היום המיוחד מן הימים, ביום שבתלמוד תורה למדו אותנו את האות "אלף" זכינו שבאותו היום שני הסבות הקדושים שלי, רבי משה אהרון פינטו ורבי מאיר אבוחצירא והאדמור מפיטסבורג הראשון, שהיה קדוש עליון, הגיעו לתלמוד תורה ולקחו תפוח וטבלו אותו בדבש. ושלושתם לימדו אותנו את האות "א".

וזוכרים אנו שנים לאחר מכן, שמו"ר זקני רבנו מאיר זצוק"ל, אמר שיום זה היה לו יום מיוחד מכל ימים. ודיבר על המשמעות של מחנך, שכל אות שמלמד את הילדים, מחדיר בדעתם את כל מה שיש לו בנפש עם האות הזאת. כל מה שיש למלמד בראש, דברי תורה וקדושה

וה"ו דברים בטלים, הכל נכנס בדעת הילד, כי כח הפועל בנפעל.

ולכן חייב להקפיד על מלמד תינוקות של בית רבן, אדם טהור וקדוש. כי הפעולה שפועל בלימוד הילדים, הכח שלה כח עצום ביותר. ומתי שעומדים לעשות תשובה על חטא הנעורים, חלק מהתשובה צריכה להיות על ניקוי וזיכוך הנפש. מה שנחקק לכל אדם בימי ילדותו ממורו ומלמדו.

ולכן הכח של לימוד הזהיר הקדוש בכל יום, כמה דפים וכן לימוד פסוקים מהתורה הקדושה כספר דברים וכן תהילים, מנקה ומזכך את הנפש של האדם ומביא את האדם להיות כבריאה חדשה. ויקפיד על כל דמעה של תשובה שיורדת ממנו, למרוח אותה על מצחו, כי הדמעות מנקות את האות ומה שנכתב על מצחו.

וידוע על מו"ר זקנו הקדוש, רבנו חיים פינטו הגדול זצוק"ל, שהיתה לו כוס שהיה שומר בה את הדמעות שהיה מוריד בתיקון חצות ובככי על גלות השכינה. וכך האדם ידע להגיע לתשובה עילאה. ובכח של תשובה עילאה להשפיע ולתקן גם את העשר נסיונות הקיומיים שלא עמד בהם ונכשל בהם, תשובה עילאה מתקנת אותם ומחזקת את אות ברית בינינו לבין הקב"ה.

וביותר יקפיד האדם בשבת קודש מדברים בטלים ודברי חול. וידע האדם שכל דיבור חול בשבת וכל תכנית אשר מדבר בשבת, לא יוצא מדברים האלו טוב. וכך כמה דברים אדם איבד בחייו מדיבורים שדיבר על דברי חול בשבת. וכבר מצאנו באותו תנא שהלך ביום השבת בתוך שדהו וראה שהגדר נפרצה. ועל דיבורו לתקן את הגדר, העניש את עצמו להפקיר את שדהו. כי ידע שיותר טוב להפקיר שדה ולא להשאיר אותו אחרי שדיבר או חשב על דבר חול בשבת.

דיבור בשבת סכנה גדולה והשטן מצא דרך לקחת בשבי של הטומאה אנשים, והם נהיים מרכבה לס"מ. וכך בדרך של היצר הרע יושבים בשבתות, שזה הזמן הרגיש ביותר, ומזמינים אנשים לביתם לסעודת שבת והורסים נשמות עם ישראל בדברים בטלים ובדברי חול. ועל האנשים האלו שמחריבים את כרם השם, "דעה לא תמוש מביתם".

ועל האדם להיות חכם איך מיישר אורחותיו ואיך הולך בדרך נכונה ואיך ניזהר מאנשים שהם תחת ידו של הס"מ.

וביותר צריך רב הדורש לרבים, לדבר אל ליבו ולדרוש לעצמו בקול. וכל המוסר יהיה לעצמו ולא יקטר על עדת השם, ולא יתן לאחרים

מוסר שהוא פגום בו. כי זורע הוא זרעי כלאיים בנשמות עם ישראל. ולפני כל דרשה ודברי תורה, יקפיד הדרשן לעשות תשובה גמורה ולשבור את ליבו ולדעת, שעם ישראל קדושים ומדבר לבני מלכים. וכל נשמה שזוכה לקרב קירבת אמת, בונה מזבח לפני השם. ויזהר וישמר ממדת הגאווה כי השטן בא בדרך של גאווה והורס את כל הטוב אשר פועל ועושה בשביל השם שלו.

וכבר מצאנו אצל מו"ר זקנו הקדוש הרב המוסמך רבנו יאשיהו פינטו זצוק"ל, שהיה מגדולי דור דעה וזכה לקבל תורה מגדולי עם ישראל והשיג השגות שאין הדעת יכולה להבין. וכבר רבנו הבן איש חי זצוק"ל מביא ב"ר פעלים" וב"בן איש חי" שמרן הבית יוסף פסק להלכה, שמקווה נשים אסור בחימום ונשים צריכות לטבול במקווה עם מים רגילים, לא חמים. ורבנו הרמ"א זצוק"ל חולק עליו. אך רבנו ה"בן איש חי" זצוק"ל מביא, שרבנו יאשיהו פינטו זצוק"ל שמע את הבית יוסף חזר בו מפסקתו זאת. וכמה זכויות לרבנו יאשיהו פינטו זצוק"ל שבמאות שנים האחרונות, בנות ישראל הספרדיות יכולות לטבול במים חמים.

ואחד מגדולי ישראל, שכתב פירוש מיוחד על הזהיר הקדוש "מתוק מדבש" רבנו דניאל פריש זצוק"ל, אמר לנו לפני עשרים ושלוש שנים בערב יום הכפורים, שהזכות שזכה מו"ר זקני זצוק"ל, היא מהזכויות העצומות בעם ישראל ויושב הוא בהיכל הרשב"י וחביריו.

ומו"ר זקני זצוק"ל אף שהיה מגדולי הפוסקים בדורו והיה אב בית דין של דמשק ומגדולי צפת וחכמיה, ומצודתו הייתה פרוסה בעולם כולו, לא פסק הלכה מימיו לבד. ובכל ענין היה פוסק אם יורו שנים כמוני, אני מצטרף שלישי.

גדולי וקדושי ישראל נזהרו לא לקחת את התורה, קרדום לחפור בה. ובאחד מספריו כתב ומצטער שאין לו כסף לקנות דפים, ודיו לכתוב את כל החידושים בתורה הקדושה. הפחד של גדולי ישראל היה, לא להנות מכבוד התורה ולהיזהר מפרוטה שלא שייכת להם. ומשמיים נתנו כח ופרנסה לצדיקים שלא יצטרכו לידי מתנת בשר ודם.

כפי שמסופר על מרן ה"בית יוסף" שלפני שכתב את ה"שולחן ערוך" היה עובד יום בשבוע, להביא פרנסתו ואחרי כן יום בחודש ואחרי כן יום בשנה. ובשנה הראשונה שייצא לעבוד ביום המיוחד שקבע, אמר לעצמו העסק הראשון שיבוא לפני, אני אקנה אותו. והנה גויה פגשה אותו וביקשה ממנו שבעלה מת והשאיר במרתף של הבית חביות מלאות בזפת, ואם רוצה לקנות אותם. הבית יוסף מיד אמר כן וקנה. כשהלך לביתו ופתח החביות, מצא בהם אבנים טובות וזהב לרוב. הלך לגויה להודיע לה, שאת זה הוא לא קנה. הגויה צעקה וקיללה את בעלה שמת ולא רצתה לשמוע

מילה מדברי ה"בית יוסף".

הלך ה"בית יוסף" לגדולי דורו, רבנו האר"י, רבנו האלשיך ושאל ודרש וחקר והקים בית דין שידונו, ה"ו שאין גול בידו. וכולם התירו לו את העסק ומזה התעשר ה"בית יוסף" ופרש מכולם ודבק ולמד וחבר את ה"שולחן ערוך" בלי שום צער של פרנסה.

האדם צריך לדעת ידיעה ברורה, כי הפרנסה מהקב"ה. ואם נותן לך תשמח כי זה התיקון שלך, ואם מחסיר לך גם תשמח כי זה התיקון שלך.

לפעמים הקב"ה רוצה שתעבוד אותו מעושר, לפעמים הקב"ה רוצה שתעבוד אותו מחוסר.

יום חמישי כב טבת

הדבר תורה הקדוש הזה יהיה להצלחה של יהודי צדיק, אהוב וחביב, שמוסר נפש כח"י שנים על הישיבה הקדושה, חודש בחודשו כיששכר וחולון ונותן לנו ישוב הדעת לעבוד את הבורא.

מוסרים מודעה בשמים ומבקשים מאבותינו הקדושים, שיהיו מליצי יושר בעדו וחפץ השם בידו יצלה. אהבתנו אליו כדוד ויהונתן, ויודעים שהיא משורש וגלגלים ותיקונים קודמים, רבי יצחק איזיק אש ונוות ביתו דבורה ובני ביתו. הקב"ה יעזרנו על דבר כבוד שמו ויעלה ויצליח וזכות התיקונים שעושים בימי השובב"ם, יזכה לפדיון הנפש ולהצלחה מרובה הוא ועוזרו קדיש.

הנה הקב"ה ברא את העולם בסדר מופתי וכל דבר מסודר מבריאת העולם. השמים מספרים כבודו וגם הארץ מלאה חסדו, השמש זורחת מבריאת העולם יום יום, לא שובתת חוץ מכחמש פעמים שנעצרה לזמן מה במקומה, ואחרי כן החזירו לה תשלום על העצירה שעצרה.

וכן כל סדר הכוכבים והמזלות, הירח חורף, קיץ, יום, לילה, הכל מסודר ומתוקן מששת ימי בראשית. והכל מסודר בצורה ברורה ומתוקנת ולכל דבר בעולם יש מלאך ממונה ועל המלאך יש מלאך ולכל דבר יש סיבה ולכל פעולה יש מטרה. ואין דברים בעולם שבמקרה נבראו או שאין צורך בהם, הכל בדעת ובתבונה ולהכלל יש סיבה.

ועילת העילות וסיבת הסיבות ברא ומנהיג את הכל רגע רגע, ואין אדם נוקף אצבע למטה,

"עושר שמור לבעליו לרעה".

אבל הכל זה רצון שמים וכל זמן ועת זה זמן של תיקון, והעולם גדול ורחב וחשבונות שמים ורצון השם, אלו דברים שאין להם שיעור. ולכן תלמד לקבל הכל בשמחה ולעבוד את הקב"ה בלי שאלות ובלי תלונות, בנפש חפצה ובשמחה גדולה.

ואם האדם מתלונן על המצב שלו, זה חולק על המקום וזה הסכנה הגדולה. כן, אתה יכול לדבר עם הקב"ה לבקש, כבן שמבקש מאביו דבר. אבל לא להגיע לדרישה ולחלוק על המקום. אתה צריך לתקן, מה התיקון אתה לא יודע. יש זמנים שהם תיקון בשפע ויש זמנים שהתיקון בצמצום, אבל לגזול ולעשות מלאכת חברך רמיה, זה "ארור" ומכסף שלא ביושר יוצא

אגרת יב

אלא אם כן גזרו עליו למעלה.

והנה עלינו לדעת ידיעה ברורה בימי השובב"ם, שכשם שהעולם מתחלק בסדר יום, לילה ובכל שבוע יש סוף ושוב תחילת שבוע וכן כל חודש יש לו סוף ותחילת חודש, וכן סוף שנה וראשית שנה, כך יש תיקון ועבודה של חורף ויש תיקון ועבודה של קיץ.

השנה מתחלקת לשתיים, מתשרי עד אדר ומאדר עד אלול. ועבודת השם בימי החורף היא סוג אחד של עבודה, ועבודת השם של ימי הקיץ היא סוג שני של עבודה. ועלינו לדעת, העבודה של החורף היא עבודה של עמל וזריעה, ללכת ולהגדיל ולבנות את מלכותו של הקב"ה בחושך ובליחות.

ואף אם לא רואים את מלכותו, אנחנו יודעים ידיעה ברורה, שיש מלך רם ונישא שהוא האחד והיחיד, המושל בכל. וכל ימות החורף החשוכים והקצרים, עלינו להסתובב ולהגדיל את מלכותו. ימי החורף הם ימים בלי חגים ומועדים, ימים של הסתרה. ועלינו לדעת שזה מה שמוטל עלינו לעשות בכל ימי החורף, להגדיל את שמו יתברך, אף אם לא רואים מזה פירות בשעת מעשה, כך גם כשמשקים את הזרע שזרענו באדמה, לא רואים פירות רק אחרי שנים.

זו הסיבה, כאשר היה רשב"י במערה חסר כלום, הקב"ה עשה איתו נס ונברא לו עץ חרובים. וקשה, מדוע חרובים ולא פרי אחר, והרי חרובים נקראו חרובים כי הם כחרב לבטן האדם. וחרובים מאכל של בהמות, היה צריך אם כבר שיברא לו פרי מזין יותר. ועוד, עץ חרובים רבותינו לימדו אותנו, שלוקח לו שבעים שנה לתת את פרו.

אם כן, מדוע צריך נס בתוך נס כל כך גדול,

ובימים אלו ימי השובב"ם, האדם יעשה תשובה על הפגמים ועל עוונות ראשונים, ויתעמק שהרבה מהנפילות שלו ומפגם הדיבור והגזל וחוסר היושר, נבעו מפגם מידת היסוד. וכשעושים תשובה על היסוד, נופל כל הבנין הרע.

נסתכל סביבנו מה קורה בעולם, ונבין ונדע בידיעה ברורה "כי עת לחננה כי בא מועד". ונקפיד ונשמור מכל משמר הקבלות שקיבלנו "נדרי להשם אשלם",

"ושבתי בבית השם לאורך ימים"

יאשיהו יוסף.

אלא הקב"ה רצה להודיע לכל העולם, בכדי להשיג תורה ולהגיע לסודות תורת הרשב"י ובנו, צריך לחיות כמו חרוב בעניני פרנסה לזרוע ולא להמתין מיד לפרות.

יכול להיות שהפרות יהיו עוד שבעים שנה, אבל האדם זורע וזה הדרך של עבודת השם. לעשות דברים לטווח רחוק. היום לעשות ומחר לקבל שכר. "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס" הכל עשיה, בלי המתנה לקבלה מיידית.

וזה סוד העבודה בימי החורף, לעשות ועוד לעשות, להאיר את העולם בנרות חנוכה, לפרסם את הנס, לצום בימי השובב"ם, לברך ברכות בטו' שבט, לקרוא את המגילה בפורים ולשלוח מנות ועוד לעשות גם אם אין ולא רואים שכר.

במחצית השנייה של השנה, ימי הקיץ, מתחילים עבודת השם אחרת, של קצירה. שלושה רגלים, השפעה של החגים. פסח, השפעות עצומות. ימי חול המועד, שביעי של פסח, לג בעומר, סודות תורה נגלים בו. חג שבועות, אור התורה מואר בו. ימים של בין המצרים, שכל רודפיה השיגה, כל מי שרודף ומבקש את השם, משיג אותו. יום ט' באב שנאמר עליו "קרא עלי מועד" שאפשר להגיע ביום זה להשגות עצומות. ימי אלול, זמן של שבירת המידות ועבודת השם.

וכך כל ימות הקיץ, אלה ימים של סוג של עבודת השם בגלוי. רואים את הקדוש ברוך הוא כמלך, שיצא לנתיניו. מה שאין כן בימי החורף, המלך סגור בביתו ולא מסתובב ויש הסתר פנים ממלכו של עולם.

וזה ההבדל בין עבודת השם בקיץ, לעבודת השם בחורף. ולכן מראש האדם צריך לדעת,

שכל מה שפועל ועושה בחורף, לא יבקש את בוראו. הכל בנוי בתוך הטבע וכל מלכותו יתברך נבלעת בטבע והכל נראה כדברים של הטבע. ואל לאדם ליפול ברוחו ולהיכנס לעצבות ולשברון הלב.

ולכן כאשר יש זמנים של הארה מהקב"ה, האדם צריך לאסוף כח ולשמור את הרשימו הזה לימי החורף, שיש בהם הסתר פנים.

וכשנסתכל על אבי הנביאים משה רבנו. רוב הימים במדבר, ארבעים שנה הקב"ה בקושי דיבר עם משה. היה הסתר פנים וכמנודים היו. וכן רוב חייו של דוד המלך, היה בהסתר פנים כמה שנים עם צרעת, רדוף, מעונה, הסתרת פנים עצומה. ודוד בוכה ומבקש מהקב"ה "ורוח קדשך אל תיקח ממני".

ואז נותן דוד עצה וסגולה למציאת חן בעיני אלוקים ואדם, הפסוק: "השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני" ודרשו דורשי רשומות, שפסוק זה הוא סגולה למציאת חן בעיני השם ואדם. ולכן בשום אופן לא יפול האדם בזמנים שחורף וגלות הדעת וקטנות המוחין וימתין ויצפה לגדלות המוחין, שזה בימי הקיץ.

וכך על האדם לדעת שבתוך הצמצום של ימי החורף, יש פעמים של גדלות המוחין. וכן בשעת גדלות המוחין של הקיץ, יש זמנים של קטנות המוחין. אך באופן כללי, חורף זה זמן של עבודת השם בקטנות המוחין ובניה בצמצום וזריעה וראיית העולם כטבע והסתר פנים מהקב"ה. וקיץ זה זמן של גדלות המוחין ועבודת השם בהרחבה, בימי המועדים והרגלים לששון ולשמחה, ואסיפת כח והארות לימים הקשים, שהחושך יכסה פני ארץ.

ולכן ידע האדם בימי השובב"ם, שגם אחרי שצם ופדה בכסף על ידי התיקונים את כל החטאים שחטא, אין בלב את השמחה שמרגישים במוצאי יום הכפורים, אחרי שהאדם צם וניקה את עצמו ומרגיש שמחה רוחנית, ששום דבר בעולם לא עומד כהשמחה לאחר יום הכיפורים. וכדברי רבותינו, אין יום גדול לישראל מיום שהתירו בו את הספיקות. ואחרי יום כיפור, שכל הספקות הותרו, זהו יום גדול ש"אם יהיו חטאיכם כשנים, כשולג ילבינו".

האדם מרגיש ו"רוח נכון חדש בקרב". מה שאין כן במוצאי השובב"ם, האדם לא מרגיש באופן כללי הארה מיוחדת ואל לאדם ליפול לייאוש, כי ידע שזה האוויר של הזמן. זמן של הסתר פנים וזמן שנשענים על הרשימו מימים

וזמנים גדולים. ואם האדם רק עכשיו התחזק ואין לו כוחות מימי הקיץ הקודם או שעכשיו בימי השובב"ם וימי החורף מרגיש מידת הדין והסתר גדול, יאסוף כח כהלוואה מהקב"ה. ישאיל, ילווה כוחות מהקב"ה.

ויעמוד במקום שקט שיש לו ישוב הדעת, וילמד החמישים וחמש פסוקים האחרונים של "ספר דברים" שהם פסוקים של חמישים וחמש שערים, שאפילו למלאך מט"ט אין כניסה אליהם והם מיוחדים להקב"ה בלבד. ועליהם נאמר "במסתרים תבכה נפשי".

ומשה רבנו ששערי שמיים היו בהירים לו ומוכרים לפניו נתן לעם סגולה, את ספר דברים, שבו תשע מאות וחמישים וחמש פסוקים, כנגד תשע מאות וחמישים וחמש שערים. והחמישים וחמש פסוקים האחרונים הסודות הטמונים והחתומים בהם, "עין לא ראתה אלוקים זולתך".

ואחרי שיקרא הפסוקים בדבקות, יזכה ליתן צדקה לעני תלמיד חכם, שיודע שכסף זה מיד הולך לאוכל לבית העני, או שיתן ממון ליתום ויתומה שמתחננים. ואז בדבקות יצייר בנפשו שעומד ומבקש נפשו בשאלתו, להלוות כח מהקב"ה לזמן של הסתר פנים. וכאשר יגיע לדבקות גדולה, ירגיש "ורוח נכון חדש בקרב". כוחות חזקים ונשגבים ולא יתן לעצבות להיכנס בליבו. כי העצבות, חללים רבים הפילה.

ואחד מדרכי היצר הרע בדורות האחרונים, להכניס אנשים לעצבות. וכאשר האדם נופל לעצבות, הוא בידי הס"מ. וישתדל בכל כוחו לא ליפול בעצבות. יאכל מסעודות מצוה, כי האכילה מסעודת מצוה מכניסה שמחה בלב. וילמד משניות, דכה המשניות לחזק הנשמה. וינצל את השבת, כי כח השבת להכניס שמחה לכל ימות החול.

וכך מחזק ומתקן את נפשו ומביא את נפשו למקומות גבוהים וקדושים. וכאשר בלילה ישן ונשמתו עולה לשמים, זוכה האדם שבאמת השינה שלו תהיה עריבה ותעבור בשבעה רקיעים ותגיע למחזה ולמקורה הראשון, ותינק כח ליום הבא.

ולא כאנשים שכל היום מטמאים את הנפש וכשנרדמים, הנפש פוחדת להירדם וצריכים כדורים ותרופות לאנוס את הנפש להירדם. ואז הנפש מתחבאת באחד הרקיעים התחתונים או רק מסתובבת בעולם, מאימת הדין. ונמצא שנים על שנים אדם חי ולא ישן שנת אמת.

כי בשינה אמיתית אפשר גם לפעול כרבנו

האר"י שחידש חידושים וביאר סודות תורה בשינה. וידע האדם כי לשינה יש כח ומשמעות גדולה בחיי האדם. ולכן הגמרא מלמדת אותנו, אדם שישן ולפני שנרדם הניחו לידו חפץ, ובתוך השינה שבר את החפץ, חיב.

ואם אחרי שנרדם הניחו את החפץ, פטור. ומדוע, כי על האדם לדעת שגם בשינה יש לאדם כח ושולט על עצמו.

וכבר אמרו דורשי רשומות, שהאדם חושב שישים אלף מחשבות ביום. וגם בתוך השינה, חושב הוא. וידע שבתוך החלומות מסתתרים נבואות וסודות נשגבים. ולמדנו מיעקב אבינו, שכלפי חוץ דחה את החלום של יוסף, אבל בליבו שמר את הדבר.

וידע שבכל חלום יש אמת וחלומות הולכים אחרי הפה, איך שפותרים את החלום. וכבר מצאנו בדניאל שפתר את החלום לנבוכדנצר, שחלם שיהיה כחיה ביער. שערותיו יגדלו וציפורניו וכו'. ונתן לו עצה, לתת צדקה לעני עם ישראל, וכך להינצל מהחלום. ונענש על זה דניאל, כי חלומות יש בהם נבואה ואמת.

ולכן רבנו ה"בן איש חי" צוק"ל פסק להלכה, על אדם שחלם שנידו אותו ועשו לו התרת נדרים, לעשות אחרי החלום שוב התרה. כי שמא החלום של הנידוי אמת וההתרה חלום שוב, ולכן יחזור ויעשה התרה, ולא ישאיר חלום של נידוי פתוח.

ובכח החלום, הקב"ה מגלה בדור הזה לעבדיו הנביאים דברים. "כי לא יעשה ה' אלוקים דבר, כי אם גלה סודו, אל עבדיו הנביאים"

ובכל דור ובכל זמן, יש דרכים לפני המקום איך לגלות "סוד השם ליראיו" והדבקות בהקב"ה מביאה את האדם לעלות ולהתעלות ולאסוף כוחות מימים טובים, לימים קשים. ולהשאיל כוחות, בימי הסתר פנים.

ומבקשים אנו מהקב"ה, בתוך כל היסורים והצער שעוברים בבריאות, מתוך כל הדברים שהקב"ה מנע מאיתנו בחיים, שהצער על החסר וקבלת הדין בשמחה, תעמוד עם כלל עם ישראל ובפרט לבני הקהילה הקדושה. ונגדל ונחזק את הדרך הקדושה של "שובה ישראל" כי בה ישכון האור. ויודעים אנו שדרך זאת היא נחת רוח להקב"ה. וכמה שעוד יהודים ועוד יהודים ילכו בה, מאירים את העולם וממתקים את הדינים.

באהבה רבה,

יאשיהו יוסף.